

1.	Ein gomul kista av kamfertræ	3	47.	Kvøldarsólin	23
2.	Omna Ludvík	3	48.	Lítli fuglur.....	23
3.	Mín dingeling.....	4	49.	Kalli Katt.	24
4.	Leygarkvøld í Havn	4	50.	Lívsmýnd	24
5.	80'ini.....	4	51.	Mær leingist at fevna teg grønkandi vár	25
6.	Eg saðlaði mær.....	5	52.	Nú hitar sólin	25
7.	Eg siti so eina	5	53.	Nánd.....	25
8.	Dýrd á vík og vág.....	5	54.	Sum tað er fjálgt og lýtt í nátt	25
9.	Einki er sum summarkvøld við strendur	6	55.	Vár við lýggjum vindi.....	26
10.	Eins og áarastreymur rennur	6	56.	Brúsi.....	26
11.	Eitt sunnukvøld í plantasjuni.....	6	57.	Da jeg er tii år	26
12.	Eros	7	58.	Hin gamli hoyvíkingurin.....	27
13.	Fimtan ár	7	59.	Av øllum teim snekkjum	27
14.	Hann, sum etur fleskafeitt	7	60.	Dýrdarkvendi	28
15.	Hundurin brúni.....	8	61.	Nu går våren gennem Nyhavn.	28
16.	Kom og dansa.....	8	62.	The wild rover.....	29
17.	Landið, eg bar við mær inn um skúlagátt	9	63.	Sangurin um Petur Kyll	29
18.	Meg minnst eina mynd.....	9	64.	Heimstaðið	30
19.	Mær dámar bjór og brennivín	9	65.	Per fór til Havnar	30
20.	Ein miðalhampamaður	10	66.	Per Jákup Mikal	31
21.	Minnist tú gildið.....	10	67.	Hví eru Føroyar bert grót og flag? ...	32
22.	Morgun.....	11	68.	Faðirs míns hond.....	33
23.	Motor-mani	11	69.	So førði Aldaføður hond.....	33
24.	Niklas hjá Pena.....	11	70.	Í búri.....	33
25.	Pulvurheksin Karmarina	12	71.	Jetta	33
26.	Kenna tit Rasmus?	13	72.	Tvey, ið eru góð.....	34
27.	Ritukvæðið.....	13	73.	Ró.....	35
28.	Sára mín	14	74.	Alt, hann átti á fold	35
29.	Sektus og Sekterius	14	75.	Á, um vit eru	35
30.	Sildavalsurin.....	14	76.	Á leikvøllum funnust.....	36
31.	Tað er leygarkvøld	15	77.	Boðar tú til allar tjóðir	36
32.	Upp á tá	15	78.	Hygg oyggin har liggur.....	36
33.	Tú dregur meg.....	15	79.	Eg var mær og vitjaði bróður.....	37
34.	Vágagellan	16	80.	Um eg vítt um verøld fór	37
35.	Úr øllum ættum koma vindar	16	81.	I like the snaps	37
36.	Villar víddir.....	16	82.	Stína var lítil stúlka í sveit	38
37.	Vilt tú elska meg, tá stundir líða	17	83.	De nære ting.....	38
38.	Av øllum tí góða	17	84.	Jørundur Hundadagakongur.....	38
39.	Bukkutátturin	18	85.	Skúmbananir	39
40.	Føroyingar, sum her nú koma saman	19	86.	Aldan.....	39
41.	Gentukæti	20	87.	Av øllum londum	40
42.	Í dans	20	88.	Vatn og onnur væta.....	40
43.	Sambandsfall.....	21	89.	Brita á brekku	41
44.	Tað hevur tókt	22	90.	Den första gång jeg så dig.....	41
45.	Vælkominir Føroyingar.....	22	91.	Kalle Petersen	42
46.	Fljóð mítt bjarta.....	22	92.	Där björkarna susa	42
			93.	Där går en dans	42

94.	Eg elski hitt gamla.....	43	141.	Karin	62
95.	Hví.....	43	142.	We shall overcome.....	62
96.	Sangur til lívið.....	43	143.	Øll tey mettu reisa seg	62
97.	Fagra blóma.....	44	144.	Veðratátturin	63
98.	Fjallatussin spenti føtur	44			
99.	Fjæriln vingad syns på Haga	44			
100.	Vid vakten	45			
101.	Flickan i Havanna	45			
102.	Ingrid.....	46			
103.	Annan sang.....	46			
104.	Skjønne Helen	46			
105.	Tann brúsandi, brennandi.....	47			
106.	Hví man tað vera so hugnaligt í kvøld	47			
107.	Hvør skuldi gamlar gøtur gloymt.....	47			
108.	Skiparin lítli.....	48			
109.	Í góðum veðri	48			
110.	Í Kána.....	49			
111.	Calle Schevens vals.....	49			
112.	Nú sólin sær søkir hav.....	49			
113.	Molly Malone.....	50			
114.	Land mítt.....	50			
115.	Nú bløðini skriva.....	50			
116.	Skærslipperens forárssang.....	51			
117.	Dimmið	52			
118.	Nú sprettur.....	52			
119.	Vandringsmenn	52			
120.	Á sprengisandi.....	53			
121.	Saknur	53			
122.	Seg lágt yvir hav	53			
123.	Sildarok í Singapore.....	54			
124.	So vakrar moyggjar	54			
125.	Zigeunarin og valarin	54			
126.	Mídt om natten	55			
127.	Gomul minnir.....	55			
128.	Ringulríma	56			
129.	Så længe skutan kan gå	56			
130.	Mentan	56			
131.	Kristina fyri handan á.....	57			
132.	Til frælsið.....	58			
133.	Tú lýsti	58			
134.	Rúsdrekkakannan	58			
135.	Vilt tú meg elska	59			
136.	Vegir niðan snúgva	59			
137.	Vem kan segla	60			
138.	Vind op.....	60			
139.	Lívið er okkara gáta	61			
140.	Vár.....	61			

1. Ein gomul kista av kamfertræ

Ein gomul kista av kamfertræ,
ið minnir um Hongkong og Kina,
og bambusleggir í longum rað,
tann kistan kann longsulin linna.
Fólk fara út og fólk koma inn,
fólk sum keypa og selja,
hann stendur við skivuna hond undir kinn
og letur tey vraka og velja.

Hann setist á kistu av kamfertræ
og minnist á sigling um Hornið.
Teir komu úr Shanghai og rundaðu tað
snimma á jóladagsmorgni.
Seglini dúkaðu, hallandi rann
"Maria av Hamburg" um aldu;
"Maria" átti ein stýrimann,
sum teir frammi á bakkanum valdu.

Sólin skínur á tekjustrá
og turkar døgginu burtur,
anga í krambúð av og á,
kanel og indiaurtir.
Vágin er øll so sløtt sum spegl,
friður er úti og inni.
Hann situr og seymar bátasegl
og livir í hálvgløymdum minni.

Gongin lýsir í morgunsól,
tað skróvar í tónum tunnum,
niðri á Sandi er barnagól
og kvaggan av sutlandi dunnum.
Nú gloppar hann hurðina, stendur so
og hyggur í havsbrúgv suður;
havið er havið, og havið ber boð,
um enn er í mannum dugur.

Sjálvsaman anga av kamfertræ,
rosinum og finskari tjøru
haldi eg vera enn dagin í dag;
tó nú gongur eingin í fjøru.
Nýggj tíð er komin og bryggjusporð':
tó tað, ið er farið, tað andar
sum aldudráttur um tjørað borð,
meðan farið vaggar og dandar.

2. Omma Ludvík

:/: Omma Ludvík hon er stór og sterk
og so er hon altíð glað.:/:
Tá ið abbi fer at kóka rís,
lakkar omma paradís.
Omma Ludvík hon er stór og sterk
og so er hon altíð glað.

:/: Ludvigs bedste hun er stor og stærk
og så er hun altid glad.:/:
Og når bedstefar skal koge ris,
hinker beste paradís.
Ludvigs bedste hun er stor og stærk
og så er hun altid glad.

:/: Ludvig's grandma she is big and strong
and she's happy all the time.:/:
When grandpa's gonna boil some rise,
grandma, she springs paradise.
Ludvig's grandma, she is big and strong
and she's happy all the time.

:/: Ludwigs oma Sie ist groß und stark
und sie freut sich immer, ja.:/:
Wenn Opa kocht ein bisschen Reis,
Oma, Sie springt Paradeis.
Ludwigs Oma Sie ist groß und stark
und sie freut sich immer, ja.

:/: Ludvigs Ummaa jüst nastČrrovia

(NEI NÚ ER NOKK!!)

3. Mín dingeling

Tá eg ein pinkalítill drongur var,
gav omma mær oyna gavø fra sær:
Tvær silvurklokkur festar í oyn ring,
og segði mær, at hetta var mín dingeling.
Mín dingeling, mín dingeling,
eg vil spæla við mín dingeling
mín dingeling, mín dingeling
eg vil spæla við mín dingeling.

Oynaferð eg klintraðist í bakkanum,
tá misti eg takið, fór eftir nakkanum,
eg lendi so hart, føldi pínu og sting,
men eg helt fast um mín dingeling.
Mín dingeling.....

Oynaferð, eg svam framvið gravaraa,
ta undir mær eg floyri stórar krabbar sa,
eg bloyv so kløkkur, svam bara í ring,
við baðum hondum haldandi um mín
dingeling.
Mín dingeling.....

Hesin sangur er so søtur og rarur,
so gerið so væl og verið klarir,
og syngið við, ta ið eg sigi: »Sing«,
ella mugu tit spæla við tykkara egna dingiling
-
Mín dingeling, ja, mín dingeling,
ongin skal spæla við mín dingeling,
mín dingeling, ja, mín dingeling
eg vil sleppa at spæla við tykkara dingeling !

4. Leygarkvöld í Havn

Sildarok í Singapore, rukkulív í London town
einki samanberast kann við leygarkvöld í
Havn.

Lat teg í tín besta jakka og tín bumulls-vest
nú skulu vit í býin, nú skal tað vera fest.

Gloym bert tínar hjartasorgir og títt undirbit,
vit skulu mála býin reyðan - Havnin skifta lit.
Busta allar tínar tenn og cowboystivlarnar,
so skalt tú síggja millum menn, tær eingin
kemur nær.

Kom við mær á Káta Hornið, kvøldarprát og
grin,
náttin gongur móti morgni, reypa, dansa og
syng.
Gongulag í gongugøtu mangan tykist tungt,
tó eftir hesa megnarløtu, vit halda lagið ungt.

5. 80'ini

Eg vakni, men vil bara balla meg inn,
øll ting tykjast tyngri og tyngja mítt sinn.
Sjálvt morgunin boðar ein skýmligan dag,
so veit eg tað hjálpir at syngja eitt lag.

Eg í 80'unum livi, syngi og skrivi,
um okkum, sum her eru til,
tá gott er at flenna, práta og kenna,
ein kærleik' - har alt verður til,
har alt ber til, har eg verði til...

So veit eg, úr degnum lætnar eitt skýggj,
í dansinum kanska eitt fitt lítið fríggj.
Við vinum eg skáli eina heilsu um frið
og sangurin byrjar og øll syngja við.

Vit elska og liva, syngja og skriva,
um heimin, vit øll hoyra til,
og vit vilja øll flenna, práta og kenna,
ein kærleik' - har alt verður til,
har alt ber til, har eg verði til...

6. Eg saðlaði mær...

Orð: H. A. Djurhuus · Lag: Peter Alberg

Eg saðlaði mær ein hvítan hest
- móti vári -
so reið eg tær leiðir, sum eg kendi best.
Fagurt skein sólin, mær vindurin streyk
gjøgnum hárið.

Døggin hekk grasi og urtum á
- móti vári -
men hvar eg mær vendi, og hvat ið eg sá,
hitti meg longsulín, mær hevði fylgt alt árið.

Var eg á borgum, í veitslunnarhøll
- móti vári -
og reið eg mær fram yvir várskrýddan vøll,
kendi eg nerva meg longsul - so djúpt bar eg
sárið.

Sum nú mín vandi sigrandi var
- móti vári -
tá møtti so føgur ein ungmoy mær.
Hana eg kysti á varrar og kysti á hárið.

Tá fyrsta skilti eg vársins lag,
- nú tað várar -
mín gangari rann, meðan fróður eg kvað:
Gloymdar so eru tær kenslurnar tungar og
sárar.

So fróður eg ríði mín fljóta hest
- fram í várið -
hon fylgir mær, moyggin, ið mær unnar best.
Bjart skínur sól, okkum vindurin fer gjøgnum
hárið.

7. Eg siti so eina

Eg siti so eina við bálið í kvøld
og hugsíð um teg, mín elskaða
nú sólin ferð niður og náttin gerst køld
og stjørnunar glitrað himni á.

Eg reið mær avstað til Texas bý
yvir prerians gøtur fjøll og líð
eg reið mær henda langa veg
tí eg skuldi hitta teg,
mín hestur, mín saðil og eg.

Og nú vit aftur eru saman her
við longsli eg taki teg í favn
aftaná hesa longu vandamiklu ferð
og teski títt elskaða navn.

8. Dýrd á vík og vág

Dýrd á vík og vág.
Rúmdin føgurblá.
Snjókvítt summardáalak um eingir.
Grasið leiftrar frítt.
Lotið kennist lýtt.
Mýrisnípan spennir sínar veingir.

Rodna rók og røð.
Búnast blómubløð.
Smálomb spæla sær á grønum slætta.
Ornar urðagrót.
Haran fim og fljót
spelar sum eitt fok á reyni bratta.

Unglingar og sprund
virka nú við skund:
Hann við líggja, hon við síni rívu.
Hennar brá og bros -
hansar' skemt og tos -
ber bert boð um tvey, ið líka lívið.

Fagra, fjálga stund!
Silvitni um sund.
Fróir flúgva fuglar millum fjalla.
Teirra káta mál
berst um vall og vól.
Gævi dagur aldri fór at halla!

9. Einki er sum summarkvöld við strendur

Einki er sum summarkvöld við strendur.
Hvítar lýsa gjar- og flidna-rendur.
Standa menn á nesjum og á tongum.
Bátur rær við áratökum longum.

Veksur flóð, og neyvan tú tað grunar.
Eiðasørt á nøkrum flúri runar.
Syftast fagrir fiskar fram við strendur,
meðan dagur leggur saman hendur.

Hýkur dimmið mjúkt um hellulandið.
Kámost agnið, her eg sjálvur standi.
Áraknarr og syftan millum flesja.
Hómost valla land ímillum nesja.

Fram við landið eftir taragrunni
hava blankar beitur stöðugt runnið.
Sleiskast alt hjá monnunum á tanga.
Ein og ein teir heim til húsa ganga.

10. Eins og áarstreymur rennur

Eins og áarstreymur rennur
vallar' hugurin hjá mær,
og í barmi mínum brennur
longsil út um bygdargarð.

Eg vil skoða villar víddir,
eg vil njóta sól og vind!
Fagurt hagin nú er skryddur,
lætt fer lot um fjallatind.

Felagar, tit þjokan takið,
kom í hagan burt við mær,
vendið bygdini so bakið
móti okkum sólin lær.

Hoyrið fuglaljóð í haga,
síggið seyðafylgi mong,
dýr og menniskju seg gleða:
Trív tí í ein vallasong!

Tá ið eftir dagsins hita
kaldligt lot um víddir fer,

snípan letur okkum vita,
at tað hvíldarstund nú er,

og tá fara vit í tjaldið,
og vit sova sælan blund,
inntil náttin missir valdið
á tí snimmu morgunstund.

11. Eitt sunnukvöld í plantasjuni

Birni Dam

Eitt sunnukvöld í plantasjuni,
har sita tvey lið um lið.
Ein genta og ein drongur,
nei, nú orki eg ikki longur.
Eg aftan fyri tey lá
eitt sunnukvöld í plantasjuni.

Tey tosa um stjørnur og mána
sita eina løtu og gána,
men so loypa tey upp við ein hvøkk
- tað var nakað, sum gjørði tey kløkk.
Hetta aftan fyri tey lá
eitt sunnukvöld í plantasjuni.

O góða, o góða, kom og set teg her hjá mær!
O góða, o góða, kom nú, meðan slett eingin
sær.

Her er so góður friður, so tú kanst seta teg
niður,

∴ her er so gott og so hugnaligt,
tí tú ert mær so fitt so fitt ∴

Eg fjaldur undir greinunum lá
fyri tey meg ei skuldu sjá,
men so kom eg til at bróta eina grein,
so tað runt um plantasjuna hvein.
Tað var hetta sum gjørði tey kløkk
eitt sunnukvöld í plantasjuni.

12. Eros

Steintór Rasmussen og Terji Rasmussen

Vilt tú ikki sita her
eina løtu nú hjá mær
:,: so eg kann kyssa og kína teg
og vera tær so nær :,:

Nú býurin skjótt sova skal
og myrkrið biður góða nátt
:,: legg teg bara her so væl
fevn og kroyst mín kropp :,:

Vit gloyma dagsins strev
í morgin er aftur frídagur
og Eros so loyndarfullur lær
bara hann okkum sær.

Nú sólin sendir geislar inn
í eina lítla lon so veik
:,: har liggja tvey saman ballað skinn
eftir ástarleik :,:

Um vit gloyma dagsins stríð
geva hvørjum øðrum tíð
kann Eros ikki halda frí
tað leggur hann einki í.

Tú mást ei fara heim í kvöld
ver nú her hjá mær, hjá mær
:,: so eg kann merkja tín mjúka kropp
heilt nær at mær :,:

13. Fimtán ár

Orð: Gunnar Hoydal.

Tá eg var fjúrtan, fór okkurt í mær at kitla,
tað var, sum goymdi mín kjóli ein skatt.
Vildi eg vita, so kom alt tað heita, villa,
um mínar fingrar tók eldurin fatt.

- Men knappliga hoyrði eg mammusa rødd:
»Alt tað, sum kitlar, tað veitst tú er ljótt.«

Vakti meg sólin og tók umdir hvíta lakið,
tá fór at mala hvørt hár um mín kropp.
Alt undir húðini loysnaði, alt lá nakið,

morgunin átti mín dúnuta sopp.

- Men knappliga hoyrði eg mammusa rødd:
»Alt tað, sum kitlar, tað veitst tú er ljótt.«

Sá eg í speglinum út yvir mínar lagdir,
var tað, sum gleðin meg lyfti uppfrá.
Dandandi mýrur og heiðar úr svøvni vaktir,
túgvurnar lótu seg upp, sum eg sá.

- Men knappliga hoyrði eg mammusa rødd:
»Alt tað, sum kitlar, tað veitst tú er ljótt.«

Tók hann meg heim við sær, hann sjálvur,
sum eg kenni,
hendi tað, klæðini gjørdust ov trong.
Knøðini blotnaðu, frá tí hann loysti spennid,
leiddi meg trilvandi í sína song.

- Men knappliga hoyrði eg mammusa rødd:
»Alt tað, sum kitlar, tað veitst tú er ljótt.«

Eg fylli sekstan, men enn kitlar líka illa,
ljótt er, eg veit, at tað bóltar so rútt;
men tá í innasta kviðinum fer at rilla,
beint áðrenn vitið og skil skolar út.

Tá teski eg: »Mamma, hoyr svára mær skjótt,
sig, hví er bara tað ljóta so søtt.«

14. Hann, sum etur fleskaféitt

Eyðun Johannesen umsetti eftir Thorbjørn Egner

Hann, sum etur fleskaféitt
og stórar kotelettir,
hann er eitt býtt og dovið eitt
og darlar altíð eftir.

Men -

Hann, sum etur gularøtur,
rugmjølsdrýl og piparnøtir,
hagaber og krákuber
og hvíttkál og persillu,

hann fær so passaligt í búkin,

strálar sum ein sól um grúkin,
lættur upp á sporið,
at tú vildi tað forsvorið.

Teir, sum slúka alt í senn
og eta sínar vinir,
teir fáa allir ringar tenn
og verða altíð linir

Men -

Hann, sum etur gularøtur,
rugmjølsdryl og piparnøtir,
hagaber og krákuber
og hvíttkál og persillu,

hann er ókey, fær øll at grína,
aldri vil hann vinir pína
og fær góðar tenn at skína
sum hjá krokodillu.

15. Hundurin brúni

Steintór Rasmussen

Í einum túni
situr hundurin brúni
hann tivar av møði
og honum vantar føði

... men í eini stovu
situr húsbóndin Ovi
sum heldur um búkin
tí hann er so slúkin.

Bráðliga húsbóndin segði
- ger so væl og rætt mær breyðið.
Hoyr eitt róp frá einum vini
- kona rætt mær margarinið

smurdi breyðið góða løtu
bað so um at fáa kjøtið
hugdi upp og síðan mælti
- at nú mangli eg bert saltið.

Meðan hundurin brúni
goyr so eymliga í túni
regnið bloytir skinnið

og svongdin pínir sinnið.

Sita tvey og eta rækjur
laks og aðrar feitar sakir
heitan rætt av besta slagi
so at vælnøgður gerst magi

borðið fyllt við góðum kosti
minst tíggju sløg av góðum osti
og ein flott sjampanjufløska
ið man væl til máltíð hóska.

Men hundurin brúni
situr enn í bóndans túni
hvussu leingi skal hann sita
áðrenn hann fær nakran bita.

16. Kom og dansa

*Orð: Chr. Holm-Isaksen (Kristin í Geil) ·
Lag: Franz Lehar.*

Kom og dansa, hjartanskæri skattur mín!
Hoyr, fiólin káta kvøður hásong tín!
Kvøður kátt um elskhug og um søtan gleim;
lat hann bera okkum burt í annan heim!

Kom og dansa, kæra, legg teg í mín arm!
Lívandi er hvíldin við tín mjúka barm.
Lítla hjartað tivar eymligt móti mær,
sum ein bangin dúgva sárt við veingjum slær.

Fagra høvdið hvílir móti bringu blítt,
fuglaungin kennir reiðrið fjálgt og lítt.
Skálkasøta brosið leikar vørrum á,
spyr, um ikki skjótt tær munnu kossin fá.

Eygu møtast - burt er horvið alt, sum er;
eina sveima vit í eini dreymaverð.
Søtt sum blóman angar, mjúkt sum aldan slær,
streymar heitt títt unga yndi móti mær.

Alt er skýmligt, eina dansa tú og eg;
smáar varrar teska eymt: »Eg elski teg!«.
Ørur eg tær kyssi - streingir tagna brátt.
Svunnin er ein frið og føgur dreymanátt.

17. Landið, eg bar við mær inn um skúlagátt

Landið, eg bar við mær inn um skúlagátt,
tað livnaði og vaks í mínum huga
tey fyrstu ár, tá bæði stórt og smátt
var fyri eyga undurverk at skoða,
tá átti grótið lív og tinnuglóð.
ein stjornuglæma stóð úr hvørjum broti,
mín sál var gróðrarmikil, kvæm og góð,
so fríð og glað sum grønur keldutroti.

Landið! Fjöll og strendur, ber og veðurbrýnd
og líðir, dalar við so ljósum yndi,
og fólkið - fjöld av ættarliðum týnd
á tíðarhavi - skapaðu mítt lyndi,
á hesum lendi gróðursett mín sál
skal menna seg og mátt úr bókum súgva,
í lívsins bjargalendi søkja mál
so djarvt, sum orð og mannahugsan flúgva.

Havið, eg bar við mær inn um skúlagátt,
tað hav so víða fløtur sínar breiðir,
á sveimi hugur bæði dag og nátt
við teim, sum fóru fjarar skipaleiðir.
Er land mítt lítið, so er verðin stór,
og veking elva havsins lög og sangir,
ein rødd av høvunum at hjarta fór,
gav míni stóru langt看 sterkar veingir.

Lívið! Dýra undur eg var lutur av,
eitt ævinleikaboð av magn' og anda,
sum skelgur gjøgnum loft og jørð og hav
við ljósi, myrkri, vøkstri og við vanda,
tað stutta bil, tú streymar gjøgnum meg,
eyðmjúkur hugur mín skal opin vera,
í skapninginum øllum tekkja teg
og tær í verki sátt og sømdir bera.

K. Hoydal

18. Meg minnist eina mynd

Meg minnist eina mynd - eg var lítil tá,
tó fagrari mynd eg aldri sá;
tað var lítil bygd, fram við vatn hon lá,
og húsini vóru so fitt og smá.

Í bønnum á blik lögdu gentur læk,
og roykurin rak yvir grasgrøn tæk.
Hvør klettur sum skarlak litaður var,
og krúnu av támi tindurin bar.

Ein drongur við tráðu sat vatni hjá,
ein árløkur rann skamt har frá.
Ein tjóðraður hestur í beiti stóð.
Í lofti kvað fuglur sítt kvøldarljóð.

Alt átti so friðarligt hvíldarlag -
kvøldarhvíld eftir stravnar dag.
Sólin var farin um fjallaskarð,
Tó enn stóð glæman og lýsti har.

Ein føgur, ein yndislig summarmynd
við sólseturglæmu um høgan tind -
Og eg kann minnast, eg ynskti mær,
at mær mátti unnast at búgva har.

Tó aldri eg enn slíkt stað havi sætt,
og einki havi eg frá tí frætt;
og myndin er burtur - skrødd ella brend,
og eina av mær, ongum øðrum kend.

19. Mær dámar bjór og brennivín

Mær dámar bjór og brennivín, í kortum flestu
stikk,
mær dámar storm og bárubrot - als ikki
politikk.
Eg sigi, hann er bara geip, ørvitismøsn og
reyp.
Nú, set teg her á kistuna, so tøma vit eitt
steyp.

Vit hildu inn á Skálafjørð, jú, har var lív
umborð,
mesanurin í stumpum sjei, og masturin í sor.
Og Símun stóð á gronini - alt hitt í lepum lá,
jú, har var politikkur, tú, tað kanst tú líta á.

Her hava strokið vísir menn um landið bygd
úr bygd,
teir talaðu um fólkasnið, um landastjórn og
dygd.

Men hava teir á bunkanum sæð brot sum hús
so høg?
Ja, tað er annað enn at skriva bók og lesa
bløð.

Hvat vilja teir, hvat skilja teir, sum aldri stóðu
har,
ið stormur hvein og bára breyt, og alt í roki
var?
Eitt er at stýra pennaskafti, lukkan annað er,
í sjóroki og kavaódn at stýra millum sker.

Skál, gamli, tú og eg vit hava mangt eitt ælið
kølt,
og mangan hevur brotið bart og tváað okkar
skølt.
Vit draga tosk í logn, og vit liggja bakk í ódn.
Vit eiga lut í havinum og eru havsins børn.

Og havið tað er erligt, erligt er hvørt bárubrot,
og einaferð vit sigla heim, tá skútan fer í rot,
og tá gerst ferðin lættast, um tú ei bert tungan
leyp.
Nú drekk, hin rádni! Hesin gamli eigur upp í
steyp.

20. Ein miðalhampamaður

Eg eri bert ein miðalhampamaður,
mítt hár er hvørki skitið ella sítt,
hvønn sunnudag tá gangi eg í slipsi,
eg kenni mun ímillum títt og mítt.

Eg eri hvørki kommunistur ella provo,
eg brúki Dimmu ei sum skoynisopp,
eg blaki ei við borðiskum á tingi,
og tá tey roykja hash, eg sigi stop.

Hvønn mikudag eg hoyri kvøðuljómar,
eg eigi fyra fitt og nosslig børn,
í Gundadali haldi eg við HB,
og Føroya besta skald er Óðin Ódn.

Í stovuni eg eigi eina sofú,
av teaktræ eru bæði stól og borð,
millum menn, sum hava besta skilið,
eg telji bæði Leif og Kjartan Mohr.

Baptistarnir teir eru alt ov grammir,
nei bispurin hann hevur meira stíl,
eg berjist heldur ei á hvítusunnu,
eg eigi allar Varðarnar hjá Míl.

At framamenn teir eru psykopatar,
so greitt tað er, tað síggja kann hvør kleyv,
studentarnir, sum nassa upp á statin,
teir skuldu fingið homluband um reyv.

Á Ólavsøku eina lítla kenning,
annars drekki eg bert mjólk og te,
so kenni eg ein mann, sum eitur Henning,
og hann er hampuligur eins og eg.

21. Minnist tú gildið

Frændir

Minnist tú gildið, vit hinaferð hildu
- jú, sjálvandi minnist eg tað.
Har vóru tey flestu av okkara bestu
og øll vóru í góðum lag.

Eitt stuttligt kvøld
vit øll høvdu har
men klokkan 12
onkur avdottin var.

Og stuttligt var skemtið, á Guð, hvat eg flenti
tá Samson segði frá.
Vit gløsini tømdu, og eingin forsømdi
at liggja eftirá.

Tá plátan ei mældi, tá guitarin spældi
og øll vit sungu við
til sangir og tættir, til gildið sum vát er
tað hóska stak væl til.

Musikkur og dansur, ein frálíkur kjansur
at fara og skemta sær.
Og síðani royna at finna sær eina
ímillum fólkíð var.

22. Morgun

Martin Joensen

Morgun og nýfóddur grátur
vælkomin, lítli, stíg inn
í henda heimin sum gestur
kanska tú dvødur eitt bil.

Um tú vilt korini vita
best at eg sigi sum minst
tó, eingin veit um júst títt lív
skapt er til eyðnu og ljós.

Ábyrgdin á tínum herðum
gáva frá okkum til tín
byrða, ið tung er at bera
ber hana betur enn vit.

Heimurin fyri tær opin
kannar teg gjølla og væl
merktur av ringastu royndum
býður tær kortini sess.

Men, tú eigur dagin og ljósið
tú eigur náttina við
tú eigur stjørnurnar allar
tú eigur rættin til frið.

Viljin er sterkasta svørðið
bítur á harðasta stál
vónin er bjartasti brandur
lýsir tær veg fram á mál.

Ábyrgdin...

23. Motor-mani

Bogi Olsen & Martin Joensen

Eg havi keypt mær ein bil, ið koyrir hagar, eg
vil,
kemur tú uppí?
Hann hevur compact-disk og elektroniskt
rútavisk,
og hann bremsar væl,
hann hevur fyra hjól og háfjallssól og luktar
væl,
av leður og stál, hann hevur egna sál,

og eg elski hann.

Hann kostar hálva milliún meir enn tann hjá
Jón,
hóskar til mín persón.
Tá eg trýsti á ein knapp, koyra vit um kapp,
tit hava ongan kjans,
og tá eg seti hann í garasjuna, so pakki eg
hann inn
í floyal og vatt, mín egna skatt,
- á, eg elski hann.

Eg havi motor-mani, eg fáir bert frið í 5. gear,
tá mitt skínandi stál rýkur fyrst á mál, ja, tá
livi eg væl.
Eg havi motor-mani, tá eg fari á glið, tað gerst
ikki við,
bert eg havi mín bil, kann verðin vera, sum
hon vil.

Eg havi goldið kontant, eg havi einki lænt,
tí eg havi ráð.
Eg havi fiskað nógv og arbeitt við slógv,
so eg havi ráð.
So kom bara uppí, so koyra vit alt Føroyaland
runt,
her er leður og stál, hann hevur egna sál,
og eg elski hann.

24. Niklas hjá Pena

Eg eiti Niklas hjá Pena,
eg eri fjóruti ár,
mín kona er Marin Malena,
og hon fylti trýss í gjár,
tó eg elski Marin Malenu,
helst tá hon ei er her í nánd,
eg næstan aldri meg veni
undir hennara jarnhørðu hond.

Fyrstu ferð eg kendi,
at hon ein gívor var,
var brúdleypsdagin: hon brendi
rúsdrekkakortið hjá mær.
Tá skuldi eg aldri havt talað,
tí klovan hon langaði mær
í skalla, so alt fór at mala,

á, Marin Malena hjá mær.

Eg tori ei síðan at siga
annað enn góða hjá mær.
Hvat, ið hon enn man meg biðja,
so fær hon sama svar.
Biður hon meg vaska blæður
ella klóra á rygginum sær,
svari eg fúsur og glaður:
"Ja, elskaða Marin hjá mær".

Um Marilyn Monroe segði:
"Niclas, eg eri so køld",
hugtungur svara eg hevði:
"Eg tori ikki í kvøld,
so høgt eg enn man seta
viðgitna kroyið á tær,
eg noyðist tó hægri at meta
Marin Malenu hjá mær".

Nú kunnu tit kanska halda,
at tað er so synd í mær,
men ein er ið øllum man valda
hann hjálpir nokk eisini mær.
Tí man eg aldri meg vena
um enn hon so dúgliga goyr,
mín elskaða Marin Malena,
eg veit at hon einaferð doyr.

25. Pulvurheksin Karmarina

Per Borgsten

Pulvurheksin Karmarina
etur sum ein grótmaskina.

Simmesum, simmesum,
væligagnist um-bumm-bumm.

Krutt og krabbar gresjar í seg,
afturvið hon drekkur lýsi.

Simmesum...

Krutt og krabbar sprakla illa,
gera hana púra villa.

Simmesum...

Ov nógv fekk hon inn í grúkin,
tí fekk hon so ilt í búkin.

Simmesum...

Krutt og krabbar spýði upp hon,
og tí gjørdi einki kubb hon.

Simmesum...

26. Kenna tit Rasmus?

Orð og lag: Birni Dam og Simme

Kenna tit Rasmus, Rasmus í Gørðum?
Hann eigur sær bæði hestar og neyt.
So hefur hann hjallin niðri í fjörum,
saltfisk og sperðil om'ná hjá honum fleyt.
- Men Rasmus, ja Rasmus, hann fólir seg so
eina.
Hann hugsar um Rasminu, sum situr heilt
aleina.
Tí Rasmus, ja Rasmus, hann er gamal
drongur.
Slaturin gongur, hann tímir ikki longur.
aa aa aa aa a a

»Nú má eg mær finna eina fitta gentu.
Hevði eg torað at ligið framvið!
Eg fylgdi Rasminu, sjálvt um teir mangan
flentu,
men kanska hon ikki er heilt ómögulig.«
Tí Rasmus, ja Rasmus, hann er gamal
drongur,
slaturin gongur, hann tímir ikki longur.
Hann droymir um Rasminu bæði dagar og
nætur.
Vinirnir arga hann, so hann er ofta nokk so
flatur.
aa aa aa aa a a

Og Rasmus, ja Rasmus, hann fór sær ein
dagin
yvír at nesi og norður um á.
At fríggja hann ætlaði, reyður og smæðin,
spurdi Rasminu, á knøunum hann lá:
»Rasmina, Rasmina, mín fitta rosina,
vilt um meg fjálga, mín lívsins kamina?«
»Ja, elskaði Rasmus, nú kundi eg skríggjað,
í tríati ár havi eg nú væntað teg at fríggja.«
aa aa aa aa a a

27. Ritukvæðið

Orð: Kjartan Hoydal · Lag: Elvira Madigan

Syrgilig er henda søga,
gloymið hana aldri meir,
um tvey skip um fjørðin grøva,
sjúk av ást, sum tú og fleir’.

Ritan tekkilig og deilig
dandandi á báru reið,
rund og lendabreið og hyldlig,
vitjar Skopun - Havnarkei.

Ternan gloymdi sína rutu,
hvørja ferð, ið Ritan sást.
Syngjandi um bógvín brutu
aldur, sungu bert um ást.

Uttan fyri Havnarmola
hittust tey so mangan dag.
Har var gaman í at trola,
eingin hevði nakað sæð.

Men ein dag, tey aftur vendu,
Ternan misti vald á sær:
Nevið inn í Ritu rendi,
deyðiligur kossur var.

Mikil gangur, róp og skolan,
tá ið Ritan sundur stökk,
deyðasærd vann inn til molan,
har hon sum ein steinur søkk.

Ritan nú í Álakeri
fúnar, neyðars hjartað brast.
:/: Hetta tær tann læra veri:
Kyss tú ongantíð ov fast :/:

28. Sára mín

Sára eitur genta mín, hon er av Selatrað.
Hon tæmir nú í Tjørnuvík og er í góðum lag.
Hjá Peri Uppi Suðuri, hon passar høsn og neyt,
og so dugir hon so sera væl at kóka
mjólkargreyt.

O, Sára, o, Sára,
o, Sára mín hon er av Selatrað.

Sára seymar blóðmørsindur - eltur garnatálg.
Hon er so von og tekkilig, og so er hon so fjálg.
Hon bindur troyggjur, vøttir mær og lappar
hjørja spjørr,
og fyri tað eg gevi henni lítlan koss á vørr.

Vit hittust í plantasjuni, tað var eitt
leygarkvøld.
O, Sára, Sára, Sára mín, o, sum tú tá var køld.
Mánin skein á sund og fjørð og gylti frystu
ong,
og tá ið eg so kroysti teg, tá brakaði hvør
spong.

Tá aftur eg til heystar komi, Sára, Sára mín,
tá skalt tú verða brúðarklædd, so fægur og so fín.
Hjá Peri Uppi Suðuri vit gifta okkum inn.
Tann fyrsti spreilibassin, hann skal eita Finn!

29. Sektus og Sekterius

Orð: Steingrím Weihe

Var á Føroya landi einaferð so statt,
alt, sum prestur segði, tað var vist og satt.
Kingo báðar Brockmann allir litu á.
Ja, so einfalt var tað tá.

Sektus og Sekterius, Sektus og Sekterius,
prædikantar nógvir og mormonmenlar,
allir rópa »Vinur kom«.

Jú, teir gomlu hjálptu seg við prest og degn,
kirkja ella bønhus vóru stavnotekn;

nú hvør maður sjálvur prestur vera vil,
prestur dugir einki til.

Sektus og Sekterius

Sigst at onkur farin er at hugsa um,
hvussu vorðið varð við okkar' forfedrum:
Sukku teir í heljardýpið ella, ja,
vunnu teir upp himnastað?

Sektus og Sekterius

Vóni eg, um einaferð vit biskup fá,
hann tað megnar fyri okkum greiða má:
Er tað, so at barasta hvør sektarist
í himni eigur innivist.

Sektus og Sekterius

30. Sildavalsurin

*Orð: Poul Arni og Oskar · Lag: Dansen går
på Svinstaskär*

Skútur brátt stevna av firði út,
ta norðhavssild at fanga.
Skiparin rópar um stýrhúsút:
»Hey! latið springið ganga!«
Koyrið so á motorin,
snotulig skútan er vorðin.
Setur so kós í ein landnyrðing,
loggið bert snurrar ein sólarring.
Skiparin sjógvin gradar,
brúkar sekstant og radar.
»Gerið nú greitt bæði trossar og gørn,
tí nú setast skal!«

Setan var góð, væl teir fingur í
á fimtan favna dýpi.
Gørnini fimti teir settu út,
við tunnum verður knípið.
Avhøvda flestu og gelda,
aðrir teir salta og skelda.
Kokkurin gamli tó glaður er:
»Komið nú allir og skaffið her,
borðiskin havi eg djúpan,
kom fá tykkum sildasúpan,
hon stimbrar og hitar hvønn einasta

kropp, sum nú kropin er!«

Sigla so innaftur leygarkvöld,
teir glaðir munnu sjunga.
Harmonikan áður so deyð sum sild
man út í dansin runga.
Ruski og polski har snurra,
norðmenn og sviar, sum murra.
Har er bert ruðul og eingin kós,
stúgvandi fult eins og sild í dós.
Har eru sildaknassar
umframt teir sildabassar,
sum gørn teirra seta og fanga sær
sprund nú eitt leygarkvöld.

31. Tað er leygarkvöld

Orð: Mina Reinert · Lag: Jákup Thomsen.

Tað er leygarkvöld í kvöld,
harmonikan spælir til dans,
komið øll, sum eru køld,
kom og fáid tykkum kjans.

Tak um miðjuna á henni,
sum tú valdi tær.
Kom og syngið og flennið
kom og dansa við mær.

Hoyr so kátir tónar út
gjøgnum vindeyga sær smoyggja nú,
burt er alt sum fyrr var sút,
kom og trín í dansin tú.

Tak um miðjuna

Og tá myrkrið fjalir fold,
tak tá gentuna í hondina.
Tá so døggin legst á mold,
leiðast tit til strondina.

Tak um miðjuna

Legg á varrar hennar' koss,
strúk so blítt og eymt um purlurnar,
burt er alt, sum fyrr var knoss,
og burtur allar kurlurnar.

Tak um miðjuna

Eydnulandið tykkar' er,
har í fjálgu skýming sera blítt,
tað, sum síðan hendi har,
er í tinum huga frítt.

Tak um miðjuna

32. Upp á tá

Tinganest

Hon er her í kvöld, stendur har so svinn.
Hyggur onkran annan veg, tá eg tríni inn.
Letur sum um hon ikki visti av,
at tá av er tornað, kemur hon við mær.

Upp á tá leitar hon,
upp á tá sveimar hon,
skymast rundan um seg,
hyggur eftir mær.

Og nú trínur hon spelkin fram á gólv,
yndislig og von, líkasæl og køld.
Men eg síggi tað, eingin annar sær,
síggi at hon dansar bara fyri mær.

Upp á tá...

Einki hóvasták ger hon burturúr,
tá hon biður meg koma út í tún.
Veika hjarta mítt togar hon við sær
fram um 100 onnur gjøgnum larm og vas.

Upp á tá...

33. Tú dregur meg

*Orð: Pól F. Joensen · Lag: O Jørgen hvor
kunne du glemme*

Tú dregur meg sum ein magnetur,
sum sól millum stjørnur ert tú
tú vænasta væna av øllum,
so gyklandi lokkandi príð.

Sjálvt sólin á hásummardegi

er mær bert sum skuggin av tær,
tú eygagóð ert sum Guds móðir,
Gud gævi, tú ognaðist mær.

So leikandi lætt er títt lyndi,
tín rødd sum eitt tónalag er,
við kærleikans kvæði tú lokkar,
sum fevnir um rúmd, lív og verð.

Á kundi eg einaferð kyst teg,
tín barm og títt dúnjúka hold,
í villasta ástleika fevnt teg,
tá var eg í himni á fold.

Um einki eg av tær kann vinna,
eg elski sum unglungur ørt,
tí bládýpið í tínum eygum
meg hevur í ørviti gjørt.

Tú alfagra rúnarbant skaldið,
í ørviti sveimi um teg,
tó hevur tú yngt meg og ment meg,
tí elskaða, signi eg teg.

34. Vágagellan

Kastar og heintar, fílar og dregur,
tolin hon bíðar til eg bíti á.
Tað er bert eitt hon í kvittanum hevur,
ætlað sær fong heim til húsa við sær.

Kaldur og sveittur ein ørvitisfiskur
eri eg tá Vágagellan er nær.
Fast er ei nyttar at skrikkja ímóti.
Fast er hon dregur meg, hvar ið hon vil.

Hvat skal eg siga, og hvat skal eg gera?
Eg havi mist alt mítt vit og mítt skil.
Lat meg bert tiga, lat hana bert ráða,
eingin er sum Vágagellan hjá mær.

Krøkir seg í meg, slítur meg sundur,
fýkur avstað við mær, eg veit ikki hvar.
Einki kann bjarga, men hon er eitt undur,
eg eri ein drumbur, og eg fylgi við.

35. Úr øllum ættum koma vindar

*Orð: Rasmus Effersøe · Lag: Till Østerland
vill jag fara.*

Úr øllum ættum koma vindar,
tó ættin ein mær dámar best,
hon fór ímillum fjallatindar,
har sum eg havi vinfólk flest.

Kom, sveima, mjúki vestanvindur,
út yvir akrar, gjøgnum skógv!
Tú svalir hjarta mítt eitt sindur,
tú minnir meg á bláan sjógv.

Tú bert mær heilsu yvir bylgju
úr Føroyum og frá fólki har;
góð ynskir hevur tú í fylgi
frá teimum, sum væl unna mær.

Lat vesturætt ta skjútsond vera,
sum altíð meg kann minna á,
at Føroyum eg ei skomm skal gera,
men tær í æru halda má.

36. Villar víddir

Orð: Kári Petersen · Lag: Ulf Lundell

Leið meg út á villar víddir, har lívið leika
skal.
Frælsi fær eitt innihald og vónin gerst eitt val.
Ja, heilt út, har vindar venda og orka broytir
skap,
Einstein møtir Marx og Freud og Rolling
Stones afturat.
Har blandar tú títt blómubryggjuttan
timburmenn ella fólkaskomm,
tí avdottin er Bakkus brátt av
Kánabrúdleypsromm,
kom við út á villar víddir,uttan haft ella
tíðartonn.

Sigl meg út, har sjógvar slættast av
skynseminnar vernd,
hvør ein misgerð rættast í somu løtu, hon er
nevnd.
Vilt tú syngja millum vinir, mást tú ganga út
úr takt,

tí tín leiðari gerst linur, tá tín samvitska fær
makt.
Eygu møtast undrandi, tú bert meg burtur
blundandi,
øsast upp heilt óttaleys í nirvana out of time.
Blaka meg so, har bylgjur brótast, oman
bakka, út um heim.

Eg vil síggja syndir slaktast og teg sveima
upp av ný,
tí har insta vónin aktast, hon vegur vápnagný.
Eg vil daga duldar dreymar og loysa
lygnarhaft,
vita nær ja er ja og nei er nei, tá ivin heldur
kjaft,
og lívið er eitt puslispæl, sum aldri liggur,
sum tað skal,
sum eitt sprell í kosmos tú og eg, á
Edensgarðarveg.
Vælkomin út á villar víddir, her skal eingin
spara seg.

37. Vilt tú elska meg, tá stundir líða

Orð: H. A. Djurhuus · Lag: Varför vil ni
tvinga mig at sjunga

Vilt tú elska meg, tá stundir líða,
elska meg, tá sólin summarbjørt
sendir yvir heimin ljósið blíða.
Vilt tú elska meg, tá náttin svørt
breiðir sínar veingir yvir dalar,
vísir sálum ljósan himnaveg;
og tá lívsins álvar' til mín talar,
sig mær, góða, vilt tú elska meg?

Elska meg, og tá eg kenni meg,
verðin verður meira ljós og blíð.
Elska meg, so livnar upp mín gleði,
elska meg um aldur, alla tíð.
Elska meg, so verður tankin høgur,
elska meg í morgin sum í dag,
og tá hvør ein hjartastrongur kvøður
ljómandi og treyst eitt gleðilag.

Vilt tú elska meg, tá stundir líða,
og eg fái lívsins stóra boð,

tá vil eg so treystur frámá stíga,
tankin fær eitt høgt og fagurt flog.
Lat so lívsins bylgjur bróta brattar,
figgindar í flokki fylkja seg.
Allar tungar byrðar verða lættar,
tá eg veit, tú góða elskar meg.

Hvat kann styrkja mann í tungum stríði,
gera ljósa áður myrka sál?
Hvat kann ala upp tær kenslur blíðu,
vísa veg til fagurt endamál?
Tað er kærleiks reina, blíða yndi,
yndið títt, tú givið hevur mær,
tá tú elskhug mær í barmi kyndi.
Lat meg altíð hvíla meg hjá tær.

38. Av øllum tí góða

Av øllum tí góða Várharra gav
ei nøkur gáva var betri
enn vatnið sum rennur frá fjalli í hav
bæði á sumri og vetri
til gagn fyri menniskju og fyri dýr
men ei fyri fólkið á Sandi býr.

Alt í Føroyum sum vakurt er og gott
kemur ikki við í henda tátt.

Tí illa tey vatnrør teir hava røkt
teir stavnar ið bygdini stýra.
Teir neyðars menn, ið hava sett seg ov høgt,
nú blóta og svørja so dýra:
"Ei fæst ein vatnsopi nakran dag
nei, her má koma eitt annað lag."

Nú eiga vit skjótt ikki meira tol
nú brunnar í bønnum teir gera
og skjótt verður bygdin tey beru hol
men ov lítið vatn tó man vera.
Eitt Sodoma verður Sands bygd tá
hoyr bert, hvat ið Ísakur segði frá.

Ja, vatnið tað klára eg helt meg til
tað best er, tá eg var tystur
men nú fer ei longur at bera til
tann seinasti dropin er mistur
og tí má eg nú brúka sprutt og katt

-ja, sanniliga nú er illa statt.

Mítt býtta beist at eg fekk mær kúgv
av tosta hon sáran man belja
ein Carlsberg hon drekkur við góðari trúgv
men mjólkina kann eg ei selja.
Og ryssan í øðini spelar avstað
tá hon fær ein hálpott av sama slag.

Eg døgurða kóki í akvavitt
í súpan eg koyri genever
til rugbreyð eg helst brúki lampuspritt
men øll míni sprittkort tað krevur
í cognac eg seti mínar klássur á blot
í sodavatn tvái eg mítt gamla kot.

Ja tókk havi Vilhelm og Kattrup og Fick
og Carlsberg, Charles og hinir
tókk fyri hvønn kassa - hvønn tostadrykk
tit royndust sum trúgvastu vinir
men sóknarstýrið fá skamm og last
tí teir krevja skatt áðrenn kassin fæst.

39. Bukkutátturin

1. .:;Ein vísa lýðandi
alt upp á há.
Alt um ta bukkuna
sum til vanlukkuna
her gekk ífrá:;:

2. Eg tók hana í hendurnar,
og hon var full,
so illa skvampaði,
og hartil dampaði
tað tvað av ull.

3. Eg hevði mær
so ring ráð til tøð,
men tað var ongin vandi
at sankar saman landið
og leska mín bø.

4. Og hetta mundi vera
um ein leygardag,
eg fór mær so stillandi,
ikki var burturspillandi

hetta súra tvag.

5. Meðan eg nú oman
eftir teigunum gekk,
eg gleið eftir nakkanum
og bukkun út av bakkanum,
tann klams hon fekk.

6. Meðan eg nú sat
har á bakkanun og græt,
eg sá, hvussu stavirnir
teir fuku í glaðurnar
og skiltust at.

7. Mín góða bukka,
nú skiltust vit at,
fullvæl eg tað visti,
at mín ónda systir
bar til tín hat.

8. Eg sansaði ikki straks
til at fara eftir bát,
eg stóð bara og kurraði,
mínar hendur snurraðu
við sukk og grát.

9. So gekk eg mær til Jákupsar,
tað var mítt mið;
eg bað hann ydmygelig
og så usigelig
at læna mær bát.

10. Og Jákup hann meg hvesti
og beit saman tenn:
"Uden tu forsamlar
både unge og gamle,
átta útvaldar menn."

11. Så løb jeg om staden
ligesom en hund.
Jeg derom vankede
og sammensankede
otte i en skund.

12. Teir fóru eftir hamrinum
alt í ein hast,
drógu bátin úr neysti
við fullgóðum treysti,

so at grúan brast.

13. So lættliga báturin
eftir hamrimum gekk,
eftir ongum lunn:
Pól við naknum drunni
á stavninum hekk.

14. Jákup setti seg í rong,
sær eystur eftir grunn.
"Antin er hatta æður
ella landbukkustavir
ella bukka tín?"

15. So góvu teir bátinum
eitt fullkomið dik.
"Eg man so illa síggja,
við mínum eygum glíggja,
er tað sjórikið spik?"

16. Ein óhent landbukka
var hetta fyri meg.
Eg var vátur sum hundur,
tá ið bukkar gekk sundur
- Á sukk, Á ve!

17. Jákup situr í rongini,
rættir út sín murt,
við eygunum glíggjar:
"Eg man so illa síggja,
er hatta bukka tín?"

18. Og nossini tey darla
aftur undir rong,
tey vóru niðursmokkaði
sum kúlvur undir klokkuni
pá den arma drong.

40. Føroyingar, sum her nú koma saman

Føroyingar, sum her nú koma saman,
latum okkum brúka forna mál;
setið tykkum niður her við gaman.
drekkið allir glaðir Føroya skál!
Latum okkum minnast landið kæra,
sum jú okkum øllum dámar væl;

latum okkum høgt teir gomlu æra,
okkum tað til frama verða skal.

Har meg móðir bar á mjúkum armi,
har eg lærði grulva, stetla út;
lítið visti eg av sorg og harmi;
tí eg eftir Føroyum beri sút.
Altíð má eg tað í minni bera,
um at landið ei er stórt og gott.
Hvat á jørð kann meira herligt vera
enn ein føroysk miðjansummarnátt?

Har sum titlingar og snípur láta
millum blómur við so góðan frið,
vakurt spæla man smálambið káta,
væl tað trívist undir móðurlið;
har hin lítla vakra áin hastar
lystiliga oman gjøgnum gil,
millum mangar stórar klettur fastar
hon tó altíð havið finna vil.

Mangur útlendskur, eg hoyri, sigur:
"har er bara grátt út yvir grátt;
slíkt," teir halda, "doyvir sinnið niður,
regn og mjørki kann ei gera gott."
Men soleiðis ei teir ungu blíva:
bylgja blá og fjøllini so brøtt
kunnu ungar piltar væl upplíva,
gera teimum fót og hjørtu løtt.

Lítið ansast regn og aldubrotið,
tá ið blóðið rennur heitt og lætt;
væl man nytta monnum vadmalskotið,
sum tær ungu moyggjar virka rætt.
Hvat er væl eitt lív við ongum stríði?
Sum ein máni fyri uttan ljós!
Vakrast skínir sól á grønar líðir,
tá ið ælið freka fór sín' kós.

Fuglar, sum við fjallatindar byggja,
hvønn ein vetur fara yvir sjógv;
hvørt eitt vár teir munnu aftur hyggja
til tað reiður, sum teir elska nógv.
Dimmið finnur fugl á síni hillu,
tó hann víða fer um sund og fjørð;
okkum lærir jú tann fulgur villi:
heimið er tað besta stað á jørð.

41. Gentukæti

1. Her nógv er at gera, ein fær ikki frið,
á landsbygd at vera nú leiðist mær við;
at sópa undan neytum og til at kryvja seið
og bera tøð og tara, o nei! og nei! o nei!
2. Men Havnin, men Havnin, tann deiliga
Havn!
so fegin eg gevi meg inn í tín favn;
tú vermir mítt hjarta, eg verði so fjálg;
á landsbygd alt stinkar av livur og tálg.
3. Til Havnar vit fara við trá' og við nál;
at seyma vit læra og til at taka mál,
vit seyma um dagin, um kvøldið eru frí' -
so út at «spasera» runt um tann heila bý.
4. Seks og sjeý um kvøldið fer maskinan
undir lás;
so fara vit í handlarnar at keypa okkum stás
og tyggja sjokolátu, piparmynt og bombom;
á landsbygd tey eta sýrulegg og hvonn.
5. Á landsbygd har brúka teir kubbarnar enn;
í Havn ganga unglingar klæddir sum menn
við hvítum mansjettum og gullknøppum í,
á landsbygd! á landsbygd, á fý! fý! fý! fý!
6. Á keiini hjá Østrøm har síggja vit tá
øll skipini tey duffa á Vestaru vág;
skipsmenninir teir ferðast við bátum út og
inn,
tá ræður um , tá ræður um at halda seg svinn.
7. So møtast vit, so heilsast vit og biðja góðan
dag;
um «fýrin» á Borðuni - so «snakka» vit um
tað;
teir víða hava farið, teir vita alt so væl,
so lagaligir eru teir í orð og í tal'.
8. So lið um lið vit fara ígjøgnum býin tá,
har lyktirnar tær lýsa í myrkastu vrá;
«butikkirnar» um kvøldarnar tær lýsa sum sól,
í mínum hjarta er tað, sum altíð tað var jól.

9. Ja, eru vit við handlarnar, vit biðja góða
nátt,
so áarvegin taka vit, har vakurt er og gott,
við Havnarskansa hvíla vit, tað «yndiga» stað,
vit sita har so fegin til alljósan dag.

10. So seyma vit, so tæna vit, vit gera ditt og
datt,
vit gera einki annað, enn hvat vit finna rætt,
so hopa vit, so gleðast vit - tann sak er jó klár,
vit sjálvar verða «frúur» um eini tvey trý ár.

11. Ja, mínir tankar flúgva, teir flúgva víða
fram,
eg veit vist, eg fá alt verðsins stás og kramm,
ja, perlur og blomstur at seta í mítt hár
og smáar spælidukkur hvørt einasta ár.

J. P. Gregoriussen.

42. Í dans

Nú gerast kvøldini myrk og long,
ov lítið eg dugi at spinna.
Heima har gerst mær stovan ov trong,
hvar skal eg mær stuttleikan finna?
Frægast man vera at fara í dans.
Heimalambið er har, eg gevi tí ans,
og í Klubbanum hittist mangt par,
har man finnast eitt hvørt vakurt fyri mær.

So klæði eg meg í mín stutta stakk,
sum neyvan til kníggja man røkka,
silkisokkar og skógvar av lakk,
sum brádliga sundur munnu stokka.
Ja, skjótt er at greiða mítt dreingja hár,
so klíni eg smyrtil uppá kyssusár,
so er daman í galla og jong,
nú bert tørvar mær ein heimalambsdrong.

Mót' Klubbanum seti eg mína kós,
har jazzbanda dreingirnir grenja.
O, gævi eg fann mær ein fittan matrós,
sum eg út í dansin kann venja.
Treystliga stígi eg um Klubban gátt,
eg veit, at eg fá eina stuttliga nátt,
nú eg síggi ein danskan korporal,

hann skal vera í kvöld mítt hövuðsmál.

Við blíðum eygum og bros á kinn
eg tíðum á hann man heita.
Vakrari drongi í hold og skinn
tú leingi eftir skal leita.
Hann hyggur og hann brosar yvir móti mær,
hann kennir at eg havi hug á sær,
so trínur hann fram , ger eitt bukk:
"Må jeg be'om en dans, frøken sumk".

Til jazzbanda streingir vit fara á flog
og fram eftir gólvinum reika,
og eyguni hittast og bera boð,
meðan hjartað í ørsku man leika.
hann lýður mær í oyrað: "Vi ta'r os en tur,
her bliver så trangt som i et fangebur",
og úr Klubbanum hvørva vit brátt,
nú fyrst byrjar hin stuttliga nátt.

So vinarliga hond í hond
vit undan fólkinum renna,
og steðga forpøst har yviri við strond,
har eingin okkum man kenna.
Og mánin hann skínir yvir Nólsoyarfjørð,
hann skínir og glampar , so vit verða ør,
og teir knappar teir skína sum gull,
ja, av elskhugi eg verði so full.

Eg kvøði ei meira um hesa nátt,
eg livdi jú fleiri slíkar.
Er drongurin fittur og veðrið gott,
tá alt eftir vild seg líkar.
Ja, hugurin er góður av besta slag,
um teir koma aftur ella fara avstað.
Men tá vit ikki ongur fáa drong,
ja, so fara vit allar undir kong.

43. Sambandsfall.

Stigafjall rópti til Tunglifjall:
Hoyrði tú ikki,at "sambandi " small?
Tað dundi í Fuglafirði ! --
Ein svartur veður á sjóvin leyp,
ein annar inn undir seingina kreyf --
so hátt mettist "sambands" virði !

Ein bøllutur harri á gumpin datt
og kleimdi sín nýstrokna hermans hatt,
mestan lorgnettin var klovnað
Nakkin tók í ein gluggakarm,
har mundi hann brotið dintil og arm;
reyvin var blá og hovnað.

Ein annar streyk um sítt krákunev :
" Nu kniber det nok for Mikkel Ræv!
Med Sorgen og Klagen hold Maade."
Sebbi ørur í garðinum sprakk:
"Gid fanden ta' det forbandede Pak!
Nu stander landet i Vaade."

Prestakjóla sín dálkaði ein,
Katrín sum rotta í holini hvein;
eitt køkufat fór í smyldur.
Ringt var at kóka til sambandsmenn.
Hon gav teimum kaffi og te í senn,
og ikki var Ólavur mildur.

Ein reyður maður í Vágum stóð,
hann hevði fyrr kvøði sjálvstýrisljóð,
men hevði tó sleikt teimum stóru.
Tíggjumannafari mannaði hann,
og hevði seg sjálvan til tíggjundamann.
So búkir á valg teir fóru.

Slíkur var standur ,tá sambandið fall.
Flennir tú ikki ,Tunglifjall,
og lesur tú ikki í " Krossi "
Stóra bónda og Regin í Líð
teimum gerast eyguni fyrndar blíð.
Nú fletta teir sambandsrossi.

Tunglifjall treiv í eitt heglingsæl
og kveiti so yvir á Oknadal:
Enn finnast frægir á landi.
Tað vardi meg altíð ,eg visti tað væl,
teir fóru í brekku og settu sín hæl
og kvettu tað vanlukku bandið!

(20.mai 1915)

44. Tað hevur tókt

Jóannes Patursson

Tað hevur tókt millum føroyinga gaman
onkuntíð leikti mín fótur so frítt
í gildiskála at reypa saman;
leikar mín hindin um vøllir vítt
tá borin at munni var mjaðarskál,
tá gjørdist í monnum mannamál,
leikar hon vítt, leikar hon frítt,
leikar mín hindin um vøllir vítt.

Tað hava føroyingar hildið sóma,
meðan teir mundu úr mjørkanum hóma
ein lítlan glotta framman fyri stavn,
at díkja tá á til at rógva upp havn.

Tað hevur verið Føroya siður,
at ongantíð skuldi bindast friður,
høgga ella stinga, tí leti var last,
stríða og strembast, til hjartað brast.

Stríð er á sjógvi, og strembing á landi,
blóðsprongdur mangur á slættum sandi
sjaggar pøstur til húsa heim,
spreingir so aftur í dans og gleim.

Dysjadólgin latum vær sova,
menskir menn lata hurð úr klova,
fugladúrur er teimum nóg nóg, v,
út skal koma innispunnið tógv.

Lat tí av várum útferðum fregnast,
at vær høvum tilíkum siðum gegnast,
so gerst heimferðin blíð og bjørt,
og Føroyum høvum vær hepní gjørt.

45. Vælkommir Føroyingar

Jóannes Patursson

Vælkommir Føroyingar her í vási,
eg meini, vit eru mergjaðir enn,
um mong ein hurð enn stendur í lási,
vit roynast tó enn menskir menn:
:,: Av látri ikki útskolaðir,
enn eru vit ikki volaðir:,:

Enn eru knotur í føroyskum kongum,
tað kennist við hvørt lógvatak,
enn eiga vit sess á summum rongum,
enn stíga vit fram um hurðarbak,
:,: enn torga broddi vit ímót,
enn lívir gamalt føroyskt grót:,:

Um gamal runnur á Føroya vølli
enn slitið hevur í túsund ár,
og illa trevsaður er av elli
og ber so stór og greflig sár,
:,: so er tó haldgóð enn hvør spong,
enn fara vit ikki undir kong:,:

Kom sessist tí við gleði og gaman
um vertskapsborð á hesi ferð!
til skemtunar enn vit hittast saman,
sum gamal landasiður er;
:,: væl unnast vit við kæti kátt,
tí eitrandi er sprekið gott:,:

Og tá til hallar heim vit venda,
hvør heldur leið at síni vrá,
og henda veitslan er komin at enda,
lat gamlar sínar roynast svá:
:,: at verkum várum komandi
verður gleðilyndið fylgjandi:,:

46. Fljóð mítt hjarta

Orð: Pól F. Joensen · Lag: Hanus Johansen

Fljóð mítt hjarta
við mítt hjarta,
við mítt hjarta, tú verm meg væl.
Á tinum armi,
æðudúnsbarmi,
himnanna ríkið mítt vera skal.
Hjörtu bæði elskhugskvæði
- himnalagið -
tá syngja sæl.

Eg skal varða,
góða, kæra,
góða, kæra, øll minni væl,
um hvørja løtu
skattur mín søti,

alskhugans signaða eydnuspæl.
Um teg droyma
aldri gloyma,
altíð goyma títt minni væl.

47. Kvøldarsólin

Orð: Nicolina Jacobsen · Lag: Midnatssolens land

Tá kvøldarsólin yvir Føroyar hyggur,
veit eg, at mítt heim er nær.
Ein lítil smátta út við fjørðin liggur,
har eru øll, ið mær eru kær.

Yvir fjøll og sker kvøldarsólin fer,
yvur sund og blankan fjørð.
Ja, móðurlandið er, tað besta her í verð
tað vakrasta á jørð.

Tá kvøldarsólin yvir Føroyar hyggur,
veit eg, at mítt heim er nær.
Ein lítil smátta út við fjørðin liggur,
har eru øll, ið mær eru kær.

Og tá so ljósini tey tundra har inni
og sólin spakuliga fer í kav,
tá fer mín hugsan til eitt vakurt minni,
tað vakrasta, ið heimið mær gav.

Tá kvøldarsólin ...

48. Lítil fuglur

Orð og lag: Anfinn T. Nielsen

Sig mær lítil fuglur, hví flýgur tú so seint,
hvat er tað, sum feilar, hvat hevur teg nú
meint,
hví ert tú so svartur, har ið hvíta dúnið var,
sig mær lítil fuglur, hvat er hent við tær?

Jú nú í morgum, eg fleyg mær ein túr,
út yvir havið, eg lá upp á lúr
eftir eini sild, ella hvat ið har nú var,
at hava heim við til pisurnar hjá mær.

Tá fongurin var fingin, mót landi vendi eg,

tá møðin meg nívdí, á sjógv eg setti meg,
fyrst tá rakti eg við, men tá var ov seint hjá
mær,
at havið var dálkað og spilt í olju var.

Í evjuni eg stríddist, eg mátti sleppa heim
til mínar svongu pisur og føði geva teim.
Eg vann til síðst, men visti, at nú deyðadømd
eg var,
eg veit ei, um eg vinni heim til pisurnar hjá
mær.

Høvdu vit tó kunnað lært um henda
sorgarleik,
um henda lítla fuglin, ið ei ungar sínar sveik.
Flest øll vita um tað, men støðan versnar dag
um dag,
vit halda á at dálka, líka blind og líka glað.

49. Kalli Katt.

Gongur tú ein keitur millum trý og fimm konteynarar, øl og brennivín og timbur skipast inn
so sært tú gamla Kalla Katt húka á sín stav skoða farna verk sítt endurføðast hvønn ein dag.

Tá gerst hann aftur ungur, sum lossaði hann har
fyri hvønn ein breyðbita hann knossaði og bar meðan skip tey stevndu út og onnur stevndu inn
men tað var aldri fólk sum Kalli ið sóu vinningin.

Hann minnst hvønn ein kaffimunn og hvønn ein lítlan dram
í regni millum konteynararnar, vinirnir og hann
meðan skip tey stevndu út og onnur stevndu inn
men tað er aldri fólk sum teir ið síggja vinningin.

Høgir harra hábærsliga lyfta av sín hatt heilsa tær og konuni, men aldri Kalla Katt tí skip tey stevndu út og onnur stevndu inn -
tá onkrir lyfti aðrar upp um lúnningina.

Ein dagin undir lossing ein stórir kassi datt og so var ongin tímalønin meir til Kalla Katt tað er fjálgt at pensionerast við at gerast sekstifimm
men beiskt at missa farmin tí at árar leggjast inn.

Kalli gníggjar eyguni og starir út á hav um skamma stund so skal hann sjálvur sína ferð avstað
:,: summar skútur stevna líka inn í himmalin og Kalli trýr at har fær hann at síggja vinningin :,:

50. Lívsmynd

Orð og lag: Steintór Rasmussen.

Enn eri eg ungur
og enn í góðum lag,
mær tørvar einki føðibræv
til at prógva tað.

Eg minnst ei mín barnadópur
og mína grulvutið;
nú eri eg nóg vaksin
til at skilja hvat og hví.

Eg vil elska, eg vil syngja,
eg vil fevna kærleikan,
eg vil leita til tey støð,
har eg finni sanleikan.

Lívið er mítt listarverk,
eg máli jú hvønn dag;
um eg fylli hundrað ár,
ei liðugt verður tað.

Vónin er at myndin mín
ein mildan skugga fær,
tá fólk úr øllum heiminum
frælsið ogna sær.

Eg vil elska, eg vil liva,
eg vil syngja friðarlag
saman við so mongum menniskjum,
sum altíð vilja tað.....

Vilja gráta, vilja flenna,
ynskja frið í heiminum,
og við álit' á hvønn annan
læra mangt av lívinum.

51. Mær leingist at fevna teg grønkandi vár

Mær leingist at fevna teg grønkandi vár,
mær leingist hold títt at kína.
Mær leingist at kenna títt fløvandi tár,
ið blómuna vekur og sálini spár:
Nú byrjar brátt sólin at skína.

Mær leingist at síggja teg, hitandi sól,
at skína um dalar og líðir,
har sprettandi blómur reiða sær ból,
og búgvast har úti við himni til skjól,
og prýðast til summarsins tíðir.

Mær leingist at síggja teg, fjallana tind,
sveiptan í dúnmjúka hami,
leggja á havið ta afløgru mynd,
tá sóldrottur stígur um kvøldanna grind,
hin ljósi, hin fríði, hin rami.

Mær leingist at lýða á fuglanna ljóð,
tað vekjandi, styrkjandi, blíða,
mær leingist at hoyra tann dandandi sjó,
at kvøða við vøgguna summarsins ljóð,
tað eyma, tað mjúka, tað fríða.

Mær leingist at liva tann eydnuríka dag,
tær droymandi summarnætur,
tá sólin hon fær so stokkut eitt bað,
og lotið við sínum syrgjandi lag,
løttu tárin' á blómurnar grætur.

S. P. Zachariassen

52. Nú hitar sólin

Orð: H. A. Djurhuus · Lag: Jógvan Waagstein

Nú hitar sólin bjarta land og hav,
í urtagarði fagar blómur anga,
firvaldar flagsa, ongan mást tú fanga.
Tín ei tað lív, sum sólin veingir gav!

Vilt tú sum eg, í hond vit taka stav
og burt frá bygdum langar leiðir ganga;
vit dvølja millum heygar løtu manga,
tá vaknar mangt, sum fyrr í barmi svav.

Í sólarbrandi glógva fjøll og sker, -
og varrar mynnast, veist tú nakað betur?
Kring heyg og túgvu heiðafuglur letur
frá morgunstund, til sól til víða fer.

53. Nánd

Umsett úr donskum (De nære ting): Tummas M. Smith

So rótleyt er sinni títt, altíð á ferð
tað tykist, sum gloymir tú virðini her.
Hví droymir tú heldur um fjarskotin lond,
enn síggja tað vakra, sum er í nánd.

Tær tykir at lívið er keðiligt, grátt,
hvønn er tað tú saknar - hví falla í fátt?
Tá aldri tú unnar tær hvíld ella frið,
fæst einki at grógva við tína lið.

Far innar í stovuna um hon er trong,
og lurta - hon syngur ein stillan song.
Hon rúmar tó nakað, sum tú leggur í,
har vantar bert tað, at tú varnast tí.

Tann eyðnan, tú hómar um blánandi fjøll,
hvør sigur, hon finst ei í heima høll.
Tú átti ei friðleysur leitað so fjart,
men lær teg at elska tað, sum tú sært.

54. Sum tað er fjálgt og lýtt í nátt

Orð: H. A. Djurhuus · Lag: J. Waagstein

Sum tað er fjálgt og lýtt í nátt,
fjørðurin allur í toku fjaldur,
hoyri um strendurnar alduslátt -
kína um skerini smáar aldur -
letur í nándini tjaldur.

Hetta er grøði- og gróðrarstund,
droparnir hanga sum perlur á stráum,
sirmar so mjúkt yvir grøna grund,
alt er í døkkum litum og gráum -
sílið sjevur í áum.

Sokkin í frið allur heimurin er,

tó nú er ongum eftir at bíða;
tími kemur og tími fer,
merkist ikki at løtur líða -
Hugurin ferðast so víða.

Sirmar og sirmar úr mjórkakógv,
uppi í urðini lirkar og gongur,
snípan spinnur og svarar lógv,
pískar eitt nev og rørist ein vongur -
mjórkin í homrunum hongur.

55. Vár við lýggjum vindi

Orð: Símun av Skarði · Lag: J. Waagstein

Vár við lýggjum vindi
leingi vart tú burtur, tú!
Vár við lýggjum vindi,
ver vælkomið nú!

Kavafonnin grætur
sára um sítt hvíta lín.
Kavafonnin grætur,
syngur deyðssong sín.

Sól í líðum skínur,
kínir blómur, kyssir tær.
Sól í líðum skínur.
gyllir torp og garð.

Vár við summarsvónum,
signað ver tú, sæla stund!
Vár við summarsvónum,
grøð tú sál og lund.

56. Brúsi

Eg eiti Brúsi
Eg búgvi í einum húsi
Úti í Svínoy
Hjá mammu míni

Niðurlag:
Hann eitur Brúsi
Hann býr í einum húsi
Úti í Svínoy

Hjá mammu síni

Eg eiti Brúsi
Eg gangi í einum rúsi
Úti í Svínoy
Av heimagjördum víni

Eg oygi oyn boyggja
Ið dámar so væl at hoyggja
Og doyggi at elta
At velta og fletta

Men systur mín Begga
Hon dámar so væl at drekka
Og skiða og sleða
Og grind og spik at eta

Og pápi mín Jørundur
Hann fer so ofta ørindir
Við Mikkjal og Henning
Til Klakksvíkar við kenning

Hann sigur ”mamma er so fitt”
Sjálvt um hon drekkur akvavit
Hon dugir væl at baka
Og fullar menn at taka

57. Da jeg er tii år

Da jeg er tii år.
Bum falderi og bum faldera
Da jeg i skole går.
Bum falderi hurra
Da jeg er tii år.
Da jeg i skole går
Bum falderi, bum faldera,
Bum falderi, hurra,
Tjuhey.

Da jeg er tjugu år.
Da jeg en kjæreste får.

Da jeg er tretti år.
Da jeg til præsten går.

Da jeg er førti år.
Da har jeg fira små.

Da jeg er femti ár.
Da slutter vuggen går.

Da jeg er seksti ár.
Da har jeg gráa hár.

Da jeg er sytti ár.
Da har jeg ingen hár.

Da jeg er átti ár.
Da har jeg svært at gå.

Da jeg er nitti ár.
Da jeg til graven går.

Da jeg er hundred ár.
Da jeg til himmelen flár.

Da jeg er tusind ár.
Da jeg som spøkelse går.

58. Hin gamli hoyvíkingurin

Lag: *Seg lágt yvir hav ...*

Á Kýrbergi gamla her vøgga mín stóð;
her hoyrði sum piltur eg dunið frá sjó.
Tá móðir til songar meg trygt hevði lagt
: stóð Kýrberg í landnyrdingsbriminum vakt :

Ja, Hoyvík eg elski í gleði og sorg
nú av Koytikletti og niðan á torg.
Tá Hólmur seg hvíli, og lýtt kennist lot
: og mjørkin seg smýgur inn Kýrberg hvørt
skot :

Mong ár eru runnin, skjótt tíðin hon fer –
tey kvøld eg á dyrging fram við Hoyvíksfles
í mánalýs'glæmu mót Kýrbergi róð' -
: tann myndin av Hoyvík meg heimaftur dró :

Á ferð míni víða um fjarskotin lond,
har var henda myndin, og drógu tey bond
í huganum meg heim, har vøgga mín var
: nú Kýrberg og Hoyvík tit eru mær kær :

V.O.

59. Av øllum teim snekkjum

Av øllum teim snekkjum ið norðhavið bar
ein tykist mær yndislig føgur
tann báturin nevndur er áttamannafar
sín svanasong nú hann kvøður

Hann føroyingum fylgdi í túsund ár
væl virður av lágum og høgum
við gyltari veiði um vetur og vár
hann søkklaðin legði at støðum

Hans reisingar runda so stoltar at sjá
frá kjøli mót stýri og stavni
hann leikti so lættur, tá havsbylgjan blá
hann lyfti á skúmandi favni

Frá rakkanum reinhvít sum brimið á lógv
sást seglið í loti at dúka
í logn lögdu reystmenni árar í sjógv
og skjótur hann fram mundi strúka

Í vanda hann vardi mangt dýrabart lív;
og sigraði hann stormin so strangan,
tá førði hann menn heim til til smábørn og vív
og mettaði mangan ein svangan

Hann sá teirra gleði, hann sá teirra neyð,
hann sá teir sum unglingar spæla
hann sá teir sum menn, tá teir vunnu sær eyð,
og veldugir land mundi væla.

Hann sá, tá ið sóttirnar herjaðu tjóð
tá hungur teir nívdí til jarðar
tá frímannelutir og lunnindi góð
teir lótu av máttloysi fara

Hann sá, tá ið aftur teir nýttu sítt skil
at reisast og ráða sær bøtur
hann royndi sín alv, og hann hjálpti væl til
at fáa teir aftur á føtur

Teir vunnu sær gull, og teir vunnu sær fæ
men lítið av fedrana anda.
Nú skimast hann um seg og undrast á tað
at stirvnan teir lata hann standa

Nú hefur hann livað sín sælasta dag
nú vinirnir illa hann svíkja;
eitt sótsvart, eitt klinkandi, stinkandi slag
teir velja – hann noyðist at víkja

Við fúnaðum stavni hann stendur í vørr
óbræddur, so regnið kann rota;
teir rivurnar tætta við vond og við spjærr
og stundum til ”lossing” hann flota

Av koli og torvmold so svartur hann er
í súðum sæst grasið at næla;
avhøvdaðan fiskin hann skarpan nú ber
sum fyrr hann so fiman sá spæla

Tó eitt sinn um árið hann uggar seg enn
tá grindin á grunninum blæsur
tá draga av lunnin hann skjótförir menn
tá kennir hann hálvgløymdar ræsur

Í aldurdómsárum hann sýnir so prógv
At onkuntið mundi hann duga;
Sjógangarin ristir sín ramliga bógv
Og rennur sum ørvin frá boga

Ei undur um reystan hann reisir sín stavn
Av sonnum hann stoltur kann siga:
Tær veiður, eg føroyingum færdi í havn
Enn munagott munna teir styðja

So sig honum tøkk og hitt síðsta farvæl
Um viðurin longur ei varar
Í føroya fólks minni hann liva víst skal
So leingi sum fløðir og fjarar.

Mikkjal Dánjalson á Ryggi.

60. Dýrdarkvendi

Dýrdaarkvendi dagur dragnar
skjótt til viðá sólin ferð,
tú og eg í vesturskini
vita tað at kvøldið ber,
dagur vakur var og góður
minnist morgunroðan tú?
Morgunvindar matir, fróðir
stilna móti kvøldið nú.

Tíðin sum ein áarstreymur
lívið sum ein dagur fer,
barnaár og ungdómsdagar
nú eitt sólfylt minni er,
elskaða nú gránar vangin
silvurkent er hárið títt,
dagur tín og mín nú aftnar,
kæra dýrdarkvendi mítt.

61. Nu går våren gennem Nyhavn.

Nu går våren gennem Nyhavn,
fra Shanghai og til Kahyr.
Nu har solen gule unger
i hver skimlet regnvejrspyt.
Alle havnens søde piger
drikker forårguden til.
Vi har øl i stride strømme,
vi har sang og banjospil.

Se, en fugl har bygget rede
her ved Søren's brede bryst,
blot en lille lommelærke,
men hvor kvidrer den ved lyst!
Sæt dig her ved Søren's side,
hvis du ikki har kredit.
Køb du kuns din fade kaffe.
Jeg skal fylde den med sprit.

Hvad er vintrens golde gælder
imod vårens kåde leg.
Jeg vil elske hundred piger.
Jeg skal gemme en til dig.
Men når beværdingen lukker,
og de glider to og to,
går jeg ad en hønsestige

til Kantikas kyske bo.

Hun kan ordne Søren Bramfri
uden vals og store ord
Hun kan glatte pandens rynker.
Hun kan tømme lommens foer.
Og hvergang jeg slår på tæven,
kan hun tømme min fysik
med et lille tjat på kinden
og en ekstra gibbernik.

Kom min søde nyhavnspige,
lad mig elske dig i nat.
Se, en simpel hønsrstige,
har til himlens dør jeg sat.
Jeg kan sprænge alle skranker,
jeg kan bryde alle bånd.
Men i aften bli'r jeg stille,
blot du ta'r min store hånd.

62. The wild rover

I've been a wild rover for many a year.
Spent all my money on whiskey and beer.
But now i'm returning whit gold in restore
Never i'll play the wild rover no more.

And it's no, nay, never, no, nay, never no
more,
Will I play the wild rover, no, never no more.

I went to a shanty I used to frequent
Told the landlady my money was spent.
I asked her for credit, she answered me Nay
Saying: Customers like I can get any day.
And it's no...

I drew from my pocket ten sovereigns bright.
The landlady's eyes open wide with delight
Saying: I have the whisky and wine of the
best.
And the word that you told me were only
injest.
And it's no...

I'll go home to my parents, confess what I've
done

And hope they will pardon their prodigal son.
And if they will do, as so often before,
Never I'll play the wild rover no more.
And it's no...

63. Sangurin um Petur Kyll

Eg ein sang nú syngja vil,
sum júst nú er blivin til,
um ein flokk av føroyingum sum fór til
Íslands.
Gentur, dreingir, konur, menn,
fóru øll avstað í senn
fyri fimtanhundrað danskar kall um mánan.

Tað var "Drottningin" sum fór
hon var bæði flott og stór,
og har vóru tey øll fjøruti í tali.
klokkan gekk í besta lag,
inntil sjóverkurin spilti heila spælið.

Men tú kann tilhugsa tær,
at tá barrin opin varð,
ei um rull og sjóverk meira nakar tosar.
Í salonini er tætt,
ja sum seyður í rætt,
og alt fylgið brátt av øl og whisky osar.

Har var dansur – har var spæl,
har var drukkið tætt og væl,
konufólkini brátt flenna øll í kýki.
Tænarin á borðið ber,
um tú full er, einki ger –
og tey føla seg sum mitt í Himmiríki.

Tvær so fittar vóru har,
segði Petur fyri mær,
lagaligar sóu tær út til at vera.
Onnur var úr Rituvík,
hon var Marilyn Monroe lík,
grønan hatt á høvdinum, hon mundi bera.

Eg nú bjóða vil ein drink,
sigur Petur við eitt blink,
og hann rópar: "tjener lad os få en lille!"
Tænarin á leistum sprakk –
Petur sigur: „ Takk-takk-takk,

Det var dejligt for jeg føler mig så illde.”

Har du aldrig set mig før?
Petur Kyll fra Oyndarfjørð.
Jeg er bonde og har femogtyve køer,
men der er så kedeligt,
der er ingen AQUAVIT,
derfor rejser jeg nu op til Vestmanøer.

Hør De tjener, ved De hvad?
Jeg for kvindfolk er så glad,
men på Oyndarfjørð, der findes bare køer.
Jeg om hjertet bli’r så blød,
og det kribler i mitt kød –
når jeg ser på alle disse kønne møer.

Men hjá Peturi illa gekk,
enki konufólk hann fekk.
Men tó fylstur hann av øllum mundi verða.
Millum borð og stólar datt,
til teir tóku í hann fatt:
átta fullir mans til koys hann máttu bera.

Best at kvæðið endar her;
tí nú barrin lokað er.
Hesin túrur hevur nú ein enda tikið.
Tá eg Petur seinast sá,
hann í taxabili lá,
og hann rópti: ”Koyri Petur Kyll í ríkið!”

64. Heimstaðið

Eg minnst mítt heim, mín bý – og mína
ungdómstíð,
summarkvöld, dans og aðrar lötur,
tá fullmáin flenti at tær, og elskhug í luftini
var,
í kvöld vit skulu ganga amlar gøtur.

Nú vágin er spegilsklár, í lotinum flákrar títt
hár,
gras og steinar nema tínar føtur,
her gingu vit hond í hond, mong kvöldini
fram við strond,
her vit bæði festu sterkar røtur.

Á mínum cowboyjakka eitt friðarmerki stóð,

Og vit sungu saman tá ”All you need is
love”,
lívið tað var okkara - vit áttu hesa tíð,
Vit høvdu egnar tankar, og vit vildu vera frí.

Vít eiga eitt heim, ein bý – men nú er ein
onnur tíð,
eg sakni fjørusand og grønar fløtur,
tá daagsins stríð er av, at býurin ikki svav,
men fólk tey funnu út til hugnaløtur .

Tað vakra hugtekur øll – víkirnar, eiði og
fjöll,
Sum skaptu lív og kor, ja, henda býin:
hetta var fedranna vón, í dag er ein onnur
sjón;
hvat bjóðar okkum nú tann nýggja tíðin?

Eg slitið havi jakkan, har mítt friðarmerki
stóð,
Men inni í mær sjálvum dansa enn tey somu
ljóð,
:;:tað er nú, vit skulu liva, tað er nú, vit eiga
tíð og kærleika til heimlandi, til fólk og henda
bú.:;

Eg altíð vil kenna tað væl, eg elski jú haga og
dal
og alt, sum í náttúru tíni dregur,
vøkur ert tú á nátt, dagurin lýsir brátt,
í ørmum mínum liggur tú og svevur.

65. Per fór til Havnar

Per fór til Havnar at keypa sær vøttir,
svintu og annað, sum krevst til ein túr.
Fór inn á gólvið hjá sínari dóttir,
Legði seg niður og fekk sær ein lúr.
”Vak meg aftur tá útvarpið kemur”.
Sjálvandi faðirsins vilja hon fremur.
Útvarpi kemur og sigur so tað:
”Um átta minuttir fer Másin avstað“.

Sjóleysur Per upp úr sofuni flýgur,
spyr, hvussu ólukkan hetta ber til.
Bannar eitt sindur, men skilir umsíðir,
Strandferðslan sjálvandi ger, sum hon vil.

Ferðaætlan skal eitast at vera,
Harragud veit, hvussu teir mingulera.
Har er tó einki at gera við tað,
um átta minuttir fer Másin avstað.

Ikki so lættur á beinunum longur,
skundar sær kortini, alt tað hann kann,
tungan so langt út úr munninum hongur,
børnini ræðast tann ókunnnumann.
Eingin bilur, og tungt er at bera,
mong vóru ørindi eftir at gera.
Har er tó einki at gera við tað,
um átta minuttir fer Másin avstað.

Alt meðan Per gjøgnum býin sæst halta
uttan at unna sær hvíld ella steðg,
sandingur situr í stóli hjá Hjalta,
letur har falla sítt vælvaksna skegg.
Hjalti rakar, men óreinsettur,
Noyðist at gevast, tá helvtin er eftir.
Har er tó einki at gera við tað,
um átta minuttir fer Másin avstað.

Tvey eru komin til Havnar at vígast,
borðreitt tey høvdu á Sandi til fest,
tí kann so illa við vígsluni bíðast,
presturin skrumblar tey saman sum best.
Av tíð, tey óttast, at Másin skal fara,
eydnast bert øðrum sítt ja-orð at svara.
Har er tó einki at gera við tað,
um átta minuttir fer Másin avstað.

Demmus hann skvamblar í baðstovu síni,
vaskar sær ryggin, sum helst treingir til,
hoyrir so útvarpið, ”óreint í trýnið”,
Svartur skógvur og brúnur tann eini,
skøðir seg kvikliga skeivt uppá beinið.
Har er tó einki at gera við tað,
um átta minuttir fer Másin avstað.

Sjálðsom er gongan um skerstockkin dettur,
tungt er at renna mót’ tíðinini kapp,
illur er onkur, ið kanska lá eftir,
gláður er hann, ið við skipinum slapp.
Onkur lovar at fara til fútan,
annar at geva Jóhan uppá snútan.
Har er tó einki at gera við tað,
um átta minuttir fer Másin avstað.

66. Per Jákup Mikal

Ja, á streymoynni eri eg føddur,
tey meg nevndu Per Jákup Mikal,
tá var vetur og vátakavi og rusk.
Ja, tann dagin, hann minnst eg so væl.

Tummas hann lænti mær hálsklút,
hartil hettu og vøttir avtrat,
so ballaðu tey meg í ommusa sjal,
og tað hjálpti ei, hvussu eg græt.

Lítið skilti eg av føroyskum orðum,
enn minni av prestamansins tal’;
uttan einans tað vóru tey orðini trý,
tá hann nevndi meg Per Jákup Mikal.

So gingu tey frá kirkju niðan,
tá stóð borðið fullrokað við mat,
kjøt og epli og dypp í stóra trog,
og súpan í dyllum afturat.

Brátt tey tveittu meg við grúgvuna niður,
sum eg var ”eitt eg veit ikki hvat”
síðan troðkaðu tey móti átinum fram,
og so lá eg har og gapaði og græt.

So lá eg har og grunaði og tonkti:
Tít sum virða so lítið um meg nú,
eg sýna skal tykkum eitt manndómsbragd,
Sum tit aldri skuldu til mín trú.

Eftir gólvinum framm mundi tita
ein tvísterta stór og so gramm;
alt fólkið rópti: „Koyr út, koyr út“,
men eingin tordi móti henni fram.

Lítið eg dugdi at ganga,
men grulva tað var mær so lætt,
við hondum og fótum eg titaði títt,
og umsíðir fekk eg rovdjórið fatt.

Tá kendi eg meg sum ein krígsmann,
ja, ta stundina minnst eg enn,
eg dvøldi ei leingi við lívið at taka,
men myrði hana millum mínar tenn.

Upp leyp faðir so bilsin við gleði:

”Nei, nú trúgv eg ei mínum eygum væl,
tú ert frægasti maður, ið inni er,
ja, tað ert tú, Per Jákup Mikal!”

Svaraði Hans Petur Nikláí:
”Mín-sann ert tú maðurin meir;
tvístertan leyt at geva upp ond,
hennar hjarta tað smellir ikki meir.“

Síðan tey væl meg ærdu,
mjólk, súpan og kjøt, tað var mín lön,
slíkan kost eg tærði mína ungdómstíð,
sum mín sæli navni Jákup á Møn.

Nú eri eg ein tilkomin maður,
eg roysni havi gjørt uttan tal,
tann frægasti maður í okkarar bygd,
tað eri eg, Per Jákup Mikal.

67. Hví eru Føroyar bert grót og flag?

Lag: Sing PollyWolly Doodle all the day

Hví eru Føroyar bert grót og flag?
Tí at tað, sum vendi niður, vendir upp!
Ein norskur kongur gandaði tað,
so at tað, sum vendi niður, vendir upp!

Niðurlag:
Hvat so? Hvat so?
Hvat siga vit um tað?
Jú, vit siga so má vera,
har er onki við at gera,
tí at tað, sum vendi niður, vendir upp!

À mannsins ævi umskiftist mangt,
so, at tað, sum vendi niður, vendir upp!
Tað, sum fyrr var rætt, kann væl gerast rangt,
so, at tað, sum vendi niður, vendir upp!

Picasso hann málar og Ingálvur við,
so, at tað, sum vendi niður, vendir upp!
Teir nýta báðir eitt serligt snið,
so, at tað, sum vendi niður, vendir upp!

Og skaldini broyta listina meir,
so, at tað, sum vendi niður, vendir upp!
Á óbundnum málið nú yrkja teir,

so, at tað, sum vendi niður, vendir upp!

Hví drekka føroyingar fullar seg?
so, at tað, sum vendi niður, vendir upp!
Teir hella fløskuna skeivan veg,
so, at tað, sum vendi niður, vendir upp!

Teir vísu stýra landinum nú,
so, at tað, sum vendi niður, vendir upp!
og peningapungin tømir tú,
so, at tað, sum vendi niður, vendir upp!

Við slengrikjølin so fenglast teir,
so, at tað, sum vendi niður, vendir upp!
og Smyril rullar hvaðna meir,
so, at tað, sum vendi niður, vendir upp!

Nú grópar Mikkjal upp Gøtural,
so, at tað, sum vendi niður, vendir upp!
Hann løðir sterkt, og hann skjýtur væl,
so, at tað, sum vendi niður, vendir upp!

Og Tróndur hann vendir sær í síni grøv,
so, at tað, sum vendi niður, vendir upp!
Tí Mikkjal forstýrar tað arma støv,
so, at tað, sum vendi niður, vendir upp!

Men Øregaard dugir at greiða frá,
so at tað, sum vendi niður, vendir upp!
So snildisliga snarar hann orðunum á,
so at tað, sum vendi niður, vendir upp!

Niðurlag:
Hvat tá? Hvat tá?
Hvat siga vit um tað?
Jú, vit siga, so má vera,
soleiðis plagar hann at gera,
tí hann vendir niður tí, sum vendir upp.

Suni Jacobsen

68. Faðirs míns hond

Faðirs míns hond var so slitin og hørð
í strevi við svongd og neyð;
til konu og børn úr gaddajørð
hann strevaði bjarging og breyð.

Róði við blýtungum árum mót streym,
so húðleys tá hondin varð.
Tá kvældið kom, hon kendist so eym,
at náttin ei blund honum bar.

Aldri eg gloyma vil faðirs míns hond,
hvør fingur krøktur av ár.
Hon lýsir sum perlan við skeljastrond,
tó slitin, útlúgvað og sár.

Tíðan eg troytni – og streym valdið fær,
ta trúföstu hond eg kann sjá. –
Tá vørrar frá ár – hann knáur var,
og bátur við helluna lá.

69. So førði Aldaføður hond

So førði Aldaføður hond
fedrar várar í forðum:
Teir nomu gamla Føroyaland
frá strond til hægst á skorum.
Í túsund ára tal
Gud menti oss so væl,
at fólk til føðiland
tað bant sítt trygdarband,
sum aldri kundi vikna.

Til kníggja tjóðin fellur tær,
tú Drottur himnapalla,
og inniliga biðjum vær:
Verj vára framtíð alla!
Enn lívdarskildi halt
um fólk og landið alt,
so aldri týnast má
tann rót, her settist á.
Miskunna Føroyum, faðir!

So boðaði Gud boðskap sín
til allar heimsins tjóðir:
Heiðra so skalt tú faðir tín,

heiðra tú tína móður!
Tey boð vær lítum á,
til verka førum svá,
í ivaleys'ri trú,
at føroyingar sítt búð
í Føroyum heppin heldur.

Jóannes Patursson

70. Í búri

J.H.O Djurhuus

Kúrir tú lítli songfuglur mín,
fjaðursárur í búri,
tagnaði røddin føgur og fín,
lítið er tær nú um mjøðin og vín,
songfuglur mín,
skerdur í fangabúri.

Minnist tú leikin um grønan vøll,
fjaðursárur í búri.
minnist tú gil og dalar og fjøll,
lætt var títt flog og rødd tín snjøll,
- minnini øll
fánað í fangabúrið.

Durvar tú longu, høvd undir vong,
fjaðursárur í búri,
kanska tú droymir um fuglasong,
ástarleik yvir grønu ong
árinu mong –
sloppin úr fangabúrið.

71. Jetta

Mourits Mohr

Eg ein syrgiligan sang vil syngja
um ta stóru, stóru kerligheit,
um tað hjartasorg, sum meg man tyngja,
men sum eingin uttan eg um veit.
Og tit ungu menn, sum hetta hoyra,
minnist til, góð eru gomul ráð!
Skrivið tykkum aftan fyri oyrað
hetta, sum eg nú skal siga frá:

Væl eg minnst enn, tá elskhugseldur

mínar hjartarøtur festi í,
og í knokkinum var alt ein meldur,
ei eg sansa kundi stað og tíð.
Men, mín Jetta, eg var alt ov smæðin,
tordi ikki sigla lívsins hav.
Tú í tonkum mínum var um dagin
og um kvöldið, tá eg ikki svav!

Tvinnar vikur gingu, og hin triðja,
Jetta brosti lokkandi mót mær.
Eg, mín lortur, tordi einki siga,
bara rodnaði, tá hon var nær.
Tá spannt ilt í meg, eg var uppøstur,
Hetta fór ei at bera til!
”Hjartað kolast upp, tú verður pøstur,
her má fáast annað, betri skil!”

So kom sunnudagur. ”Nú skal bera
ella bresta, júst sum lagnan vil!
Her er einki annað, tú kanst gera,
uttan drekka, so tú kennir til!”
Tað var skjótt, eg hevði fingið kenning,
- drukkið bæði øl og brennivín.
Og eg kendi, dirvið var í menning.
”Ja, í kvöld skal Jetta verða mín!”

Brátt í dansi mær eg mundi fetta,
kvað um ástarleik og blóðugt stríð.
Og við mína lið, har dansar Jetta,
fín og yndislig, so góð og blíð.
Skjótt eg kendi, at eg fór at odna,
helt við Jettu, at so heitt her var.
Jetta smíltist, hevði hug at rodna,
men var annars púra samd við mær.

Uttanfyri har var meira svalligt,
- stjørnur glampaðu, og mánin sá.
Tó helt Jetta, har var nakað kaldligt,
eg mín arm um hana legði tá.
So vit fylgdust oman gjøgnum bøin.
Eg bert sveimaði, mín fótur fleyg.
Ja, eg sveimaði og var so løgin,
kendi hjartatrøngd og svára neyð.

”Kæra Jetta mín, mín dýri skattur,
tað er eitt, sum eg so illa vil.
Hav gott tol eg veri skjóttur aftur,
tú mást bíða her eitt lítið bil.”

So eg rann, tí mánin fór at skína,
- eg var bleikur sum hitt hvíta lín.
Á, denn hjartailska, á denn pína,
- á, dett lumska øl og brennivín!

Tá eg aftur kom, var eingin Jetta,
nípín, einsamallur har stóð eg!
Mær var lagað, at eg skuldi detta,
skuldi grulva eftir kærleiksveg.
- Ja, mín ungi vinur, minst til hetta:
Slík sum mín kann verða lagna tín.
Sjálvt um gentan ikki eitur Jetta,
smakka aldri øl og brennivín!

72. Tvey, ið eru góð

Harry Birtilið

Nú skal eg aftur fara
út á tann langa veg,
sig mær farvæl, mín kæra,
sig, at tú elskar meg.

Tað er ei við mín vilja,
havið er náðileyst.
Aftur tað skal meg skilja
frá tær til næsta heyst.

Sáran mítt hjarta grætur,
sjálvt um mín muður lær.
Tráðandi dag og nætur,
leingist eg eftir tær.

Tímin er nær mín kæra,
skipið er klárt, eg má
siga farvæl og fara,
tak meg í favn tín tá.

Tak meg í favn, tín søta,
sig at tú elskar meg.
Enn er ein lítil løta,
áðrenn eg fari mín veg.

73. Ró

Martin Joensen

Sólskinstøgn yvir okkum nú,
luftin fevnandi mjúk.
Einsamøll livandi eg og tú,
ósøgdu orðini siga mær alt.

Jørðin okkara, himinin við.
Døggváta grasið lær.
Áin lokkar og teskar um frið;
alla tíð ver hjá mær.

Sirmið sorgblíða, silkibleytt,
svalir rodnandi húð.
Signað vit og av gleði mett.
Aldri var heimur so sannur sum nú.

Dagmett sól søkir niðublund,
klokka bíðandi slær.
Skýmingstrøll seta friðarfund,
hoyrði tú hamranna suðandi svar?

Máni, vøkuljós ver í kvøld,
mjørki, dýna ver tú.
Stíga vit so um dreymagátt;
gandaði heimur, ver altíð sum nú.

Morgun, bíða tú kanst eitt bil,
sov tær megi í nátt.
Vøkumaðurin verja vil,
teskar í tøgningi: "Alt vil tær gott".

74. Alt, hann átti á fold

Harry Birtilíð

Alt, hann átti á fold, var ein koyggja,
og hann kendi seg heima umborð;
hann var gamal og lá til at doyggja,
og hann teskaði eymt hesi orð:

"Leið meg einaferð enn út á dekkið,
lat meg ganga tað seinastu vakt,
lat meg stýra tað seinasta strekkið,
áðrenn skipið til kai hevur lagt.

Hetta skip var mítt heim gjøgnum lívið,

og tað bar meg í suður og norð.
Nú til hvíldar eg ruraður blívi
mína seinastu frívakt umborð.

Tá mín dekksvakt er komin at enda,
og mítt tærn til at stýra er av,
vil eg ongantíð út aftur venda
á tað stóra og brúsandi hav.

Leið meg einaferð enn út á dekkið,
lat meg ganga tað seinastu vakt,
lat meg stýra tað seinasta strekkið,
áðrenn skipið til kai hevur lagt."

75. Á, um vit eru

Eyðun Nolsøe

Á, um vit eru í góðum lag
á, um vit verða í betri lag
tankarnir liva um órætt og hungur
men hvør hevur megi at broyta um tað

Á, um vit eru í ringum lag
á, um vit gerast í verri lag
hvar eru vinir sum stimbra og eggja
og hvør fer at hugsa um onnur enn seg

Á, um vit eru so líkaglað
á, um vit ganga í sama lag
ferðast í flokkum, men spjædd innaní
er hetta eitt lív sum meining er í

..í hesum heimi sum bløðir av neyð
men krútið í vápnnum gerst ongantíð breyð

Lat okkum royna í frægasta lag
at fylkjast og mennast hvønn tann einasta dag
so lætta vit skýggjum og birta ta vón
at aftur skal hómast ein vakrari sjón

.. har blómurnar grógva og børnini spæla
úr okkara hjørtum skal kærleikin næla

76. Á leikvøllum funnust

Mikkjal Dánjalsson á Ryggi

Á leikvøllum funnust í forðum
at venja sær hond og fót
teir reystastu dreingir í Norðum,
teim bilti ei magn og mót.

Teir kundu væl listir og leikir,
so mjúkir um hvønn lið,
tó ikki í limum veikir,
so kvikir og hepnir við.

Sum hjørtir skjótir at renna,
ei gratt teimum skot og blak,
hart mundu teir spengur spenna
til glíming og brókratak.

Teir leiktu sum selir á sundi
við botnin og omaná.
Men øllum roysnum, teir kundu,
ov langt er at siga frá.

Ei vilja vit verri vera,
enn fedrarnir vóru tá.
Tey roysnir, teir kundu gera,
tey vilja vit eisini ná.

Ta ítrott, ið teir kundu gera,
hana vilja vit eisini ná;
tann heiður, ið teir mundu bera,
hann vilja vit eisnini fá.

So lat okkum koma saman
til fimleika manga stund
og fremja ítrott við gaman,
sum styrkir lív og lund.

77. Boðar tú til allar tjóðir

Jóannes Patursson

Boðar tú til allar tjóðir:
”Æra skalt tú faðir tín,
æra skalt tú tína móðir,
so tær fylgir signing mín.

Landið gevi eg tær tá,
leingi tú har liva má,
fólkið títt tá skal eg kenna,
meðan øld um øldir renna.”

Føroya mál á manna tungu
merkir: her býr Føroya fólk.
Slektir fornu og tær ungu
eyðkendu seg sum ein bólk,
ið helt fast við fedramál,
virdu tað av hug og sál,
gloymdu ikki ættarbandið;
byggja tí enn hetta landið.

Um nú nýggjar øldir líða,
halt á somu leið vart starv,
at vit ikki lata sviða
dugnaloyssi til hin arv,
sum vit ervdu fedrum av;
tá skal lyftið, sum tú gav,
allan aldur Føroyum tryggja
føroyingunum her at byggja.

78. Hygg oyggin har liggur

Leif Hansen

Hygg oyggin har liggur,
so long og so mjá,
ei fagrari stað tú nakrantíð sá.
Við fugli í haga, í urð og í líð.
Jú, vakrast er oyggin við hásummartíð.

Nólsoy, tú mín huga at tær altíð dregur.
Heima og úti mín kærleika hevur.
Á sumri og vetri, tá ið skip fer um lond,
tá ið kyrt er við landið
og tá brim er við strond

Har sunnast á oynni tú vitarnar sær,
men Nólsoyar viti heiðurin fær.
Hann ljósgeislar sendir so langt yvir vág.
Tað fyrsta av Føroyum mong skútan her sá.

Men tá ið so brimið mót eiðinum slær
og klývur við sjónum oynna í tvær.
Tá maður av húsi dró bátin av leið,
tí brimið tað brýtur so høgt upp um eið.

Og tá ið so víkin av seiði er fylt,
tú fær hann á dyrking og nót um tú vilt.
Í avgomlum dögum av bygd komu før,
tí nógvur er seiður við Nólsoyarfjørð.

Men Stongin og Borðan tey siga mær frá,
at her liggur Nólsoy so long og so mjá,
við fugli í haga, í urð og í líð.
Jú, vakrast er oyggin um hásummartíð.

79. Eg var mær og vitjaði bróður

Símun av Skarði

Eg var mær og vitjaði bróður,
sum er størri og eldri enn eg;
mangan hevur hann verið mær góður,
mangan víst mær á beinasta veg.
Greiddi eg honum frá,
hvussu vónloysi lá
yvur mær og so mínum landi við.

Eg við sorg honum sannleikan segði,
at her kuldin skjótt drap hvørja vón.
At tann kavi, sum veturin legði,
ikki tána vil burtur av lón,
at her stird er hvør sál,
sum hon úr heljar skál
hevði drukkið havt deyðadrykkín sín.

Bróðir mín leit seg um, og hann bendi
á tað land, sum hann nú hevur bygt!
Sólin logandi ljósgeislar sendi,
kveikti lív í hvørt sovandi kykt:
og har sungu tey øll
- fólk í smáttu og høll -
sungu eldhugavónir út um land.

Og hann mælti tey orð á tí sinni
- tey í sál míni enn ljóða hvøll -:
Kæri bróðir mín, legg tær í minni,
at vit sjálv eiga lívsneistar øll,
at tað verður eitt bál,
um at hvør mannsál
leggur sín neista til hin sama eld.

80. Um eg vítt um veröld fór

Jóannes Patursson

Um eg vítt um veröld fór,
norð og suður, um eg svór
aldri heim at leingjast,
alt mítt insta hugafar
vildi tá í barmi mær
fyri spølum spreingjast.

Um eg vildi hugsa tað,
heima einki ber í lag,
her er alt so lítið,
alt so vesalt, vánaligt,
illa lønast slag og slekt
fyri strev og slitið,

fekk eg tó ei hjartaró,
nakað annað í mær bjó,
sum ei kundi kódna.
Um eg breiddi lak um tað,
reyk tað tó við mær avstað,
har sum sjógvar ódna.

Ei eg kendi hjartafrið
mær í brósti ella lið,
fyrr enn heim eg vendi.
Her kann vera bjart og balt,
fyri mær er heimið alt,
har eg fegnast lendið!

81. I like the snaps

I like the snaps
and the snaps like me,
thrilling as only a snaps can be,
I want to drink the real elite
Ålborger aquavit.

Over the mountains and over the sea
thousands of snaps are waiting for me,
please go to hell with juice and tea.
Snaps is the drink for me.

82. Stína var lítil stúlka í sveit

Stína var lítil stúlka í sveit,
stækkaði óðum blómleg og heit.
Hún fór að vinna, var margt að gera,
lærði að spinna, látum það vera.
Svo var hún úti sumar og haust
svona var lífið: strit endalaust.
Samt gat hún Stína söngvana sína
sungið með hárri raust.
:: Nú liggur vel á mér::
gott er að vera léttur í lund,
lofa skal hverja ánægjustund.

Gaman fannst Stínu að glettast við pilt,
gaf hún teim auga, var oftast stillt.
Svo sá hún Stjána, það vakti þrána,
hann kom á Grána útyfir ána.
Sæl var hún Stína, saklaus og hraust,
svo fór hann burtu koldimmt um haust,
samt gat hún Stína söngvana sína
sungið með hárri raust.
:: Nú liggur vel.....

Nú er hon Stína gömul og grá,
getur þó skemmt sér dansleikjum á,
situr hún róleg, horfir á hina
hreyfast í takt við dansmúsikina.
Alltaf er Stína ánægð og hraust,
aldrei finnst henni neitt tilgangslaust.
Enn getur Stína söngvana sína
sungið með hárri raust.
:: Nú liggur vel.....

83. De nære ting

Dit sind flyver altid så viden omkring
det er, som du glemmer de nære ting.
Du drømmer om lande i syd og mod nord
og ser ikke skønheden, hvor du bor.

Du synes din dag er så kedelig grå.
Hvad er det, du søger, hvad venter du på.
Når aldrig du under dig rist eller ro,
kan ingenting blomstre og intet gro.

Gå ind i din stue, om end den er trang

og hør, hvor den nynner en stille sang.
Den rummer dog ting, som dit hjerte har
du ved bare ikke, hvad de er værd.

Den lykke, du søger bag blånende fjeld,
den har du måske altid ejet selv.
Hold op med at jage i hvileløs ring
og lær blot at elske de nære ting.

84. Jørundur Hundadagakongur

Sögu vit ætla at siga í kvöld
um sjófarán Jørundur hin knáa,
sum kongur ríkti hann við sóma og sann
eitt summar á landinum bláa.

- Aridu - ariduradey
ariduaridáa
sum kongur ríkti hann við sóma og sann
eitt summar á landinum bláa.

Í Danmørk fœddist og ólst hann upp
men frami ei har var at fáa.
Tann knæbóndatjóð við sítt skurriljóð
og kúbelj var honum at bága

Á briggskipi ungur til Onglands hann helt
á alduni vælhýrdur steig hann,
tí veiggj var nógv, og í saltan sjógv
við serstökum hugnaði meig hann

Á skúturnar mangar hann mynstraði seg
og mong vórð hans ævintýri,
hann skil fekk brátt á, øllum tœrvur var á:
kumpassi, segli og stýri.

Og loks var hann kapteyn' við korðu og hatt
á keypfari av teimum fríðu.
Um hœvin' stór og breið nú lá hans leið
frá London og Australiu

Ja, almikið vann hann til frægðar sær,
mest frægd var tó Jørundi lagað,
tá hann kom á norðurslóð í hósleg við tjóð,
sum har andi við skraltómum maga.

Teir íslensku siga víst um hann mangt

av háðorðum smávegis sonnum,
tí alt tað sum hann fékk hevði hann gjørt til
tess
at gera teir aftur at monnum!

Men tjóð tann við andlit so armóðarfull
sum niður í bringuna hanga,
man um til vil seinni sær ognast menn
sum upprættir kjósa at ganga.

Og Íslands klokkur tann dýrdardag
til dýrðar Jørundi ringja,
og fólkíð sum býr í landinum tí
lærir tá kanska at syngja.

85. Skúmbananir.

*Hin fólkavaldi kvøður, í døpurhuga
hvat hann skal lova, nú tíðirnar
eru broyttar.*

Lag: Jógvan Telling

Á nei, á nei; á nei, á nei,
tað bleiv so tungt at lova meir,
á nei, á nei; á nei, á nei,
hvat er at lova til næsta skeið?

Eitt berghol, nei. Ein flogvøll, nei.
Tvær nýggjar ferjur, ein bygdaleið?
Eitt veðhald, nei. Ein grasvøll, nei.
Men nú ein dagin eg fékk eitt prei:

:/: DEO, DEO, DEOOO skúmbananir,
ja, skúmbananir til Føroya Fólk. :/:

Á ja, á ja; á ja, á ja,
nú lýsir aftur, nú vaknar tað,
á ja, á ja; á ja, á ja,
vit síggja aftur ein nýggjan dag.

Vit røra glað og lova tað
at skúma róman úr bløðrubað,
væl ballað inn í fagurt skinn,
sum sól og gull er hetta slag:

:/: DEO, DEO, DEOOO skúmbananir,
ja, skúmbananir til Føroya fólk. :/:

Á ja, á nei; á ja, á nei,
við biðja aftur um annað skeið,
á nei, á ja; á nei, á ja,
vit skulu skúma, vit lova tað.

Vit halda fram við sama lag,
so sum vit gjørdu til denna dag,
tað lyfti helt og heldur enn,
vit skúma allir sum rættir menn.

:/: DEO, DEO, DEOOO skúmbananir,
ja, skúmbananir til Føroya Fólk. :/:

(Gunnar Hoydal)

86. Aldan

Lag: Annika Hoydal

Altíð ræddist eg taran í sjónum,
rekandi vøxstur um klettur og brot,
síðani, saman við ótta og vónum,
hevur tú ríkið mitt hjarta á flot.

*Tak í meg, tak um mín iva,
nem við meg, nert ikki við,
sissa meg, tá eg vil liva,
øs meg, tá eg biði um frið.*

Nú ert tú aldan, og eg eri tarin,
dregur meg at tær og rekur meg frá,
eigi teg, eigi teg, tá tú ert farin,
veit at eg missi teg, tá tú ert hjá.

Alt tað sum lokkar, og alt sum vil styggja,
fløðandi, fjarandi ert tú í mær,
lyftir meg upp nú og letur meg liggja,
myrkrið sum bjargar, og ljósið sum slær.

Ræddist eg sjógvin við myrkri og megi,
visti meg stíga á ótryggan veg,
líknandi leið, men við rekandi gleði,
gangi eg nú: Nú ræddist eg teg.

*Tak í meg, tak um mín iva,
nem við meg, nert ikki við,
sissa meg, tá eg vil liva,
øs meg, tá eg biði um frið.*

Gunnar Hoydal

87. Av øllum londum

Av øllum londum í eyst' og vest'
er føðilandið mær hjartað næst,
hitt fjallaheimið í sorg sum gleimi,
mær dámar best.

Frá Mýlingstindi til Beinissvørð,
sum standa verjur um fosturjörð,
har mál mítt ljóðar, har best mær hóvar
við bláan fjörð.

Eg elski fjøllini himnahá,
við stinum tindum, ið loftskýggj ná,
og grønum líðum - frá fyrndartíðum
tey stóðu svá.

Eg elski áir og fossalag,
hin grøna hagan, har fuglur kvað,
og vøtn og tjarnir, har sól og stjornur
sær spegla á.

Eg elski havið, har frælsi grør,
eg elski villan sum stillan fjörð,
og merkur fagnar, har bylgja akrar
á óðalsjörð.

So hátt eg elski mítt móðurmál,
ið ljóðar stint eins og herðað stál
á mannamunni, frá hjartans grunni,
í instu sál.

Tó mest eg elski tað fólk, ið her
sær heimstað fann millum fjøll og sker,
men ferðast víða sum fedrar fríu,
har aldan ber.

Vit eru Føroyingar, serstøk tjóð
við felagslagnu, eitt felagsblóð,
og felagsminni so mong tú finnur
úr tíðarflóð.

Ei alt, ið glitrar, er stórt og gott;
tað ofta royndist, ið tóktist smátt;
há mær er heimið, hvar enn eg sveimi,
mítt dreymaslott.

Ole Vig/Poul F. Joensen týddi

88. Vatn og onnur væta

Av øllum tí góða, Várharra gav,
ei nøkur gávan var betri
enn vatnið, sum rennur frá fjalli í hav,
bæði á sumri og vetri,
til gagn fyri menniskjur og fyri dýr,
men ei fyri fólk, á Sandoy býr.

Niðurlag:
Alt í Føroyum sum vakurt er og gott
Kemur ikki við í hhenda tátt.

Tí illa tey vatnrør teir hava røkt,
teir stavnar, sum bygdini stýra.
Teir neyðarsmenn, sum hava sett seg ov høgt,
nú blóta og svørja so dýra:
Ei fæst ein vatnsopi nakran dag,
nei, her má koma eitt annað lag!

Nú eiga vit skjótt ikki meira tol,
nú brunnar í bønnum teir gera,
og skjótt verður bygdin tey beru hol,
men ovlítið vatn tó man vera.
Eitt Sodoma verður Sandsbygd tá,
hojr bert, hvat Ísakur sigur frá:

Ja, vatnið tað klára eg haldi meg til,
tað best var, tá ið eg var tystur;
men nú fer ei longur at bera til,
tann seinasti dropin er mistur,
og tí má eg nú brúka sprutt og katt
- ja, sanniliga, nú er illa statt!

Mítt býtta beist, at eg fekk mær kúgv,
av tosta hon sáran man belja;
sín Carlsberg hon drekkur í góðari trúgv,
men mjólkina kann eg ei selja.
Og ryssan í øðini spælur av stað,
tá hon fær ein hálpott av sama slag.

Eg døgurða kóki í akvavitt,
í súpan eg koyri genever,
til rugbreyð eg helst brúki lampuspritt,
men øll míni sprittkort tað krevur.
Í cognac eg seti mínar klossur á blot,
í sodavatni tvái eg mítt gamla kot.

Ja, tókk havi Vilhelm og Kattrup og Fick
og Carlsberg, Charles og hinir!
Tókk fyr hvønn kassa - hvønn tostadrykk,
tit royndust sum trúgvastu vinir!
Men sóknastýrið fái skamm og last,
tí teir krevja skatt, áðrenn kassin fæst!

89. Brita á brekku

Lag: Regin Dahl

Brita á Brekku
við hvítari smekku
vatnar eina geraniu.
Burtur seg gloymir,
stendur og droymir
um skiparan á Stefaniu.

Sól sær hon skyggja -
tey skuldu byggja
hús síni niðri á Mølini.
Hann skuldi stýra
og hon baldýra
á klút abc-ið og tøluni.

Men tungt er at bera
tað, hann kundi gera.
Nú situr hann fastur í Spaniu.
Hann oyddi ov mikið,
og so hava teir tikið
bæði hann og ta vøkru Stefaniu.

Brita á Brekku
við hvítari smekku
grætur niður yvir geraniu.
Blátt fyr uttan,
skolan og spruttan,
alt minnir so sárt um Stefaniu.

Sól sær hon skyggja,
tonglarnir liggja
og sleingjast har niðri í brotinum.
Veltan er saksað
gardinurnar flagsa,
vendast og snarast í lotinum.

H.A.Djurhuus

90. Den første gang jeg så dig

Den første gang jeg så dig, det var en
sommardag,
på förmiddan, då solen lyste klar,
och ängens alla blommor av många hundra
slag,
de stodo bugande i par vid par.
Och vinden drog så saktelig, och nere invid
stranden
där smög en bölja kärleksfull till snäckan uti
sanden.
Den första gång jag såg dig, det var en
sommardag,
den första gång jeg tog dig uti handen.

Den första gång jag såg dig, då glänste
sommarskyn,
så bländande som svanen i sin skrud.
Då kom det ifrån skogen, från skogens gröna
bryn,
liksom ett jubel utav fåglars ljud.
Då ljöd en sång från himmelen, så skön som
ingen flera;
det var den lilla lärkan grå, så svår att
observera.
Den första gång jag såg dig, då glänste
sommarskyn
så bländande och grann som aldrig mera.

Och därför när jag ser dig, om och i vinterns
dag,
då drivan ligger glittrande och kall,
nog hör jag sommarns vindar och lärkans friska
slag
och vågens frus i alla fulla fall.
Nog tycker jag, ur dunig bädd sig gröna växter
draga
med blåklint och med klöverblad, som älskande
behaga,
att sommarsolen skiner på dina anletsdrag,
som rodna och som stråla och betaga.

Birger Sjöberg

91. Kalle Petersen

Det var sent en kvæld på byens gamle kro,
jeg sad helt alene ved et bord for to,
og da reiste sig en mand fra det høje, mørke
fjeld.

Kalle Petersen vil synge om sig selv.

Jeg var i min grønne ungdoms tjuge år.
Hun var trettisju med langt og krøllet hår,
jeg var ung og uerfaren, jeg var trofast i mit
sind,
hun var falsk, hun var som høstens kolde vind.

Og jeg mindes under vårens blomsterdryg,
jeg af Josefine fik det første kys,
men jeg mindes jo desværre første
vinterkvælden som
Josefine første gangen ikke kom.

Siden den gang er det hændt så mangel gang,
jeg stod udenfor og ventede dagen lang,
men hvergang jeg stod og jævled, lovede hun at
være tro,
det er sidste gang, jeg lar mig selv forsmå.

Men i dag så synger jeg af hjertens frøjd,
jeg har ingen brud, men jeg er vel fornøyd,
ingen spør mig når jeg kommer, ingen gråter,
når jeg går,
jeg er ugift, uforlovet, her jeg står.

92. Där björkarna susa

Lag: O. Merikanto

Där björkarna susa sin milda sommarsång
och ängen av rosor blommar,
skall vårt strålande brudfölje engång
draga fram i den ljuvliga sommar.

Där barndomstidens minnen sväva ljust
omkring,
och drömmarna på barndomsstigar vandra,
där skola vi i sommar växla tro och ring
och lova att älska varandra.

Där björkarna susa, där skola vi bland dem

svära trohet och kärlek åt varandra.
Där skola vi se'n bygga vår unga lyckas hem
och göra livet ljuvligt för varandra.

Viktor Sund

93. Där går en dans

Där går en dans på Sunnanö, där dansar
Rönnerdahl
med lilla Eva Liljebäck på pensionatets bal
och genom fönstren strömmar in från
skärgårdsnatten sval
doft av syrenor och jasmin i pensionatets sal.

Och lilla Evas arm är rund och fräknig hennes
hy,
och röd som smultron hennes mun, och
klänningen är ny.

- Herr Rönnerdahl, det är ju ni, som tar, vem ni
vill ha
bland alla kvinnor jorden runt, det har jag hört,
haha!

- Att ta är inte min musik, nej fröken, men att
ge!

Jag slösar, men är ändå rik, så länge jag kan se.

- Vad ser ni da, Herr Rönnerdahl, kanske min
nya kjol?

- Ja, den och kanske något mer! Tag hit en bra
fiol.

Där går en dans på Sunnanö till Rönnerdahls
fiol,
där dansar vågor, dansar vind och snön, som
föll i fjol.
Den virvlar där, där går ett brus igenom park
och sal,
och sommarmorgonen står ljus, och
södergöken gal.

Och lilla Eva dansar ut med fänrik Rosenberg,
och inga fräknar syns på hyn, så röd är hennes
färg.

Men Rönnerdahl är blek och skön och spelar
som en gud

och svävar i en högre rymd, där Eva är hans
brud.

Evert Taube

94. Eg elski hitt gamla

Eg elski hitt gamla, hitt brimbarda býlið,
tey dýrastu minni mær berast í sjón
um dagar so fagar, við ljósi og smíli,
sum einans teir finnast á barndómsins lón.

Har lærði meg móðir at fjálga og æra
tann blett, har eg ljósið av fyrstantíð sá,
har rættisinn og mildi var barndómsins læra,
har lærði eg alt, sum mítt lív byggir á.

Hvar enn eg man fjakka, so leitar hann hagar,
mín hugur, har sorgleysur dagar mín rann.
Ei nakað kann metast við barndómsins dagar.
Bert minnini liva um skeiðið, ið svann.

Eg elski tann blettin, sum veitti mær skýli,
tá landnyrðinsfroðan um lonina lá.
Eg elski hitt gamla, hitt brimbarda býlið
- men tað skilir tú valla, hví tað er svá.

Hans Dalsgaard týddi

95. Hví

Orð og lag: Simme

Eg gangi og mali, dreivi bert runt,
havi einki at eta, og kaffi er tunt,
rúmið er kvalið, songin er køld,
eg føli meg eina, sjálvt í eini fjøld.

Hví og hví ... Hví hví
Hví hví og hví og hví

Í gjár fór eg út at vitja ein vin,
hann kendi meg neyván og beyð mær ei inn,
so yvir til Strond ein túr gekk eg mær,
sjálvt kettur og høsn runnu undan mær har.

Hví ...

Eg rýmdi til hús, men rúmið var kalt,
og hvat var har inni - eitt bræv, tað var alt.
Tú skrivar: Eg fann mær ein annan vin.
Eg tími ikki longur, so nú tørnei eg inn.

Hví og hví ... Hví hví
Hví hví og hví og hví

96. Sangur til lívið

Enn eri eg ungur
og enn í góðum lag.
Mær tørvar einki føðibræv
til at prógva tað.
Eg minnst ei mín barnadóps
og mína grulvitíð.
Nú eri eg vaksinn
til at skilja "hvat" og "hví".

Eg vil elska, eg vil liva,
eg vil fevna kærleikan.
Eg vil leita til tey støð,
har eg finni sannleikan.

Lívið er mítt listarverk,
eg máli jú hvønn dag.
Og um eg verði hundrað ár,
ei liðugt verður tað.
Vónin er, at myndin mín
ein mildan skugga fær.
Tá fólk í øllum heimum
frælsi ogna sær.

Eg vil elska, eg vil liva,
eg vil syngja friðarlag,
saman við so mongum menniskjum,
sum altíð vilja tað.
Vilja gráta, vilja flenna,
ynskja frið í heimum.
Og við álit á hvønn annan
læra mangt av lívinum.

97. Fagra blóma

Fagra blóma, tú sum prýðir
fjallatindar, berg og skörð,
bø og ong og grønar líðir,
hvat er fagrari á jørð?
Eina blómu tó eg kenni,
fagrast hon av øllum er,
sjálvt ei rósan líkist henni:
Tað er hon, eg valdi mær.

Blómur spretta móti vári,
følna, tá ið heystið er.
Mín, hon blóma man alt árið,
sjálvt um kalt og kavi er.
Eina ferð hon bert kann blóma,
følnar hon, eg følni við.
Fylgja skal eg blómu míni
til tann síðsta hvíldarfrið.

Poul F. Joensen

98. Fjallatussin spenti føtur

Lag: Ja vi elsker

Fjallatussin spenti føtur,
setti á og dró,
royndi Atlants bláu gøtur,
upp um beltið vóð,
vildi oyggjum várum vika,
hin mikla klettamúr,
men hann fekk tær ei at skrika,
summum skrædnaði úr.

Armóð, svongd og aðrar trongdir
nívdu tá á teim
sum ein bláur fossur, sprongdur
yvir heitan eim.
Ikki fekst tað tó at kólna,
Noregs blóðið balt;
enn var ikki landið følnað,
ei fekst øskukalt.

Dvørgamál í fjøllum inni
kvað so fagurt lag:
Aftur enn á einum sinni
sæst á bjartan dag:

risin gat ei sigur vunnið,
armóð fell í fátt.
Nú á beina leið er funnið;
takiðannan tátt!

Skortaberg til fjals og strendur
er tess alvæl vert,
at vit taka saman hendur,
halda fast og sterkt
um tað heimið, okkum aldi
upp til vaksið fólk,
vit á risum bera valdið,
fylkja allir seg í bólk.

Máttloysi má líka víkja,
nívan tess so tung
skal her ikki longur ríkja,
nú gerst megin ung;
Føroyar eiga reystar dreingir,
megnarkvinnur við;
ikki hokna akslastreingir,
roynist oyggjalið.

Jóannes Patursson

99. Fjæriln vingad syns på Haga

Fjæriln vingad syns på Haga
mellan dimmors frost och dun
sig sitt gröna skjul tillaga
och i blomman sin paulun;
minsta kräk i kärr och syra,
nyss av solens värma väckt,
till en ny, högtidlig yra
eldas vid sefrens fläkt.

Haga, i ditt sköte röjes
gräsets brodd och gula plan;
stolt i dina rännlar höjes
gungande den vita svan.
Längst ur skogens glesa kamrar
höras täta återskall
än från den graniten hamrar,
än från yx i björk och tall.

Se, Brunnsvikens små najader
höja sina gyllne horn,

och de frusande kaskader
sprutas över Solna torn;
under skygd av välvda stammar
på den väg man städad ser,
fålen yvs, och hjulet dammar,
bonden milt åt Haga ler.

Vad gudomlig lust att röna
inom en så ljuvlig park,
då man hälsad av sin sköna,
ögnas av en mild monark!
Varje blick, hans öga skickar,
lockar tacksamhetens tår -
rörd och tjust av dessa blickar,
själv den trumpne glättig går.

C.M. Bellman

100. Vid vakten

Lag: Gunnar Turesson

Flicka från Backafall, briggen Tre Bröder
kryssar i kväll i Karibiska sjön,
medan en landvind från kusten i söder
stryker som sunnan där hemma kring ön.
Luften är kryddad av tusende salvor,
men jag ger bort dem varendaste en
mot att få vandra bland Backafalls malvor
- allt medan månen går vakt över Ven.

Vänta mig inte till sommaren, Ellen,
då skall jag ännu ha linjen i norr.
Men när du står invid kyrkan om kvällen,
tänk då att jag är en yr ollonborrh,
som utan lov tar en törn mot din tinning
och - medan du med små händerna slår -
letar sig ner under bluslivets linning
- allt medan månen i malvorna går.

Känn att inkräktaren bara vill veta,
om dina bröst bli som malvornas blom
var gång du känner min tanke sig leta
hem från sin vakt vid mesanselets bom;
känn att det blott är din gosse som sänder
hälsningen att han som bärgad kaptan
landar en gång under Backafalls stränder
- allt medan månen går vakt över Ven.

101. Flickan i Havanna

Flickan i Havanna,
hon har inga pengar kvar,
sitter i ett fönster,
vinkar åt en karl.
Kom, du glade sjömatros!
Du skall få min röda ros!
Jag är vacker!
Du är ung!
Sjung, av hjärtat, sjung!

Flickan i Havanna
stänger dörrn av cederträ.
Sjömannen är inne,
flickan på hans knä.
Vill du bli mitt hjärtas kung?
Har du pengar i din pung?
Jag är vacker!
Du är ung!
Sjung, av hjärtat, sjung!

Flickan i Havanna
hörer då en sjömans röst:
Pengar har jag inga,
men en sak till tröst.
Och utur sin jacka blå
tager han det hon skall få.
Du är vacker!
Du är ung!
Sjung, av hjärtat, sjung!

Flickan i Havanna
skådar då med tjusad blick
ringen med rubiner,
som hon genast fick.
Ringens kostar femton pund!
Stanna du - en liten stund!
Jag är vacker!
Du är ung!
Sjung, av hjärtat, sjung!

Flickan i Havanna,
hon har inga pengar kvar,
sitter i ett fönster,
vinkar åt en karl.
Handen prydes av en ring

och kring barmen crêpe de chine.
Jag är vacker!
Jag är ung!
Sjung, av hjärtat, sjung!

Evert Taube

102. Ingrid

Han bygged sin hytte ved fjeldets fod,
den gamle rare mand,
og rundtom hans hytte træerne gror,
de eneste venner han har.

Der havde han boet i mange år,
hans gang var blevet så tung;
mat var hans øje og hvidt hans hår,
han har dog en gang været ung.

Han var i sin ungdom en livsglad gut,
der trodsede modgang og alt,
men lykken og glæden brat blev slut,
da han misted' sin unge brud.

Når stormen suser om hyttens væg,
han sætter sig i en krog,
han er ikke ræd for mørkets magt,
men for mindet, som ind på ham jog.

Det var jo slig en stormfuld nat,
han misted' sin unge brud,
han fandt hende oppe ved fjeldets fod,
hun var død i den stormfulde nat.

Han tog hende op af sneens favn
og strøg hendes lokkede hår.
Se op på mig Ingrid og hvisk mit navn,
som du gjorde så mangan gang før.

Men Ingrid kunne ej se ham mer,
ej heller hviske hans navn,
hun kunne ej se, han lå på knæ
i sneen og græd som et barn.

Siden den dag, han sit hjem forlod,
forældre, søskend' og alt,
han bygged sin hytte ved fjeldets fod,

og blev siden "Gammel-trold" kaldt.

103. Annan sang

Her standi eg í Havnar gøtum og lýði á
meðan hinumegin vegin
stendur kinnareyð og fegin
hon og sigur frá.
Um hin stóra dagin, tá ið hon friðin fann
og eg hugsí við mær sjálvum
at tann friðin, sum eg átti,
tók hon við sær tá.

Niðurlag:

Fýrr sang hon sangir um kerligheit,
um erotikk yvirhøvir.
Nú syngur hon um ta stóru herligheit,
sum hon fann millum systrar og brøður.

Hennara mjúka rødd ein kaldan vetrardag
vekir minni, sum eg royni
krógva burtur, men eg gloymi
bæði tíð og stað.
Hómi annan sang og onnur eygnabrá,
og eg hugsí við mær sjálvum,
at eg havi verið hálvur
líka síðan tá.

J. J. Guttesen

104. Skjønne Helen

Hun var oppdratt i den tro,
at hun skulle i hjemmet bo.
Til det kom en holden mand,
av samme rike stand.

Da hun kjærligheten fik,
var han ikke på gullet rik.
Men en fattig husmannsønn,
det ble hennes drøm.
*Skjønne Helen, fager og ren
oppdratt i rikdom og herlighet.
Hun fant sin drøm,
husmannens sønn.
Sin store kjærlighet.*

Da hun spurte faren sin
kan jeg sammen med vennen min
gå til alters samme vei,
svarte faren nei.

Da besluttet piken brat,
at de skulle ta færden fat
langt der ut i fjerne land,
bort fra bånd og tvang.

Skjønne Helen

De for alltid ville bli
trofast sammen til evig tid.
Trosse farens lov og ret,
for sin kjærlighet.

Skjønne Helen ...

105. Tann brúسانی, brennandi

Hvat er tað, sum ger tað, at hetta spæl,
sum byrjaði illa, kann enda væl.
Hvat er tað, sum fløkjuna greiða kann
so væl, at tann rætti ta røttu fann.

*Tann brúسانی, brennandi, súسانی,
spennandi,*

lívsgleðimennandi kærleiki.

*Tann brúسانی, brennandi, súسانی,
spennandi,*

lívsgleðimennandi kærleiki.

Hvat er tað, sum sterkast av øllum er,
sum vinnur á øllum í hesi verð,
sum ger, at so undurfull lötan er.
Hvat er tað, sum sinnoppin søtan ger.

Sjálvt tann balsameraða mumia
upplívgað kann verða av kærleika.
Hann ger tað, at drottningin Hatsjeputt
nú setir í Karasjaradasch fult.

Hann er tað, sum ger tað, at hetta spæl,
sum byrjaði illa, nú endar væl.
Tá kærleikans píkur í hjartað traff,
sjálvt siðverndarfelagið stendur paff.

106. Hví man tað vera so hugnaligt í kvöld

Hví man alt vera so hugnaligt í kvöld!
frosturin bítur, men eingi eru køld.
Dagur var strævin, men eingi sýnast móð,
hví eru øll so blíð og fró?

Tað er jólaaftan! Klokkar ring:
Bing, bang, bing! Bing, bang, bing!
Brátt er træið tendrað - sláið ring,
dansa, kvøð og syng!

Myrkt er og kalt er og fólnað hvør urt,
sólin hin bleika næstan kámost burt,
smáfuglar stirdir ei orka á flog -
tá sendir sólin gleðisboð:

Tað er jólaaftan! Klokkar ring:
Bing, bang, bing! Bing, bang, bing!
Missið ikki mótið, sláið ring,
dansa, kvøð og syng!

Fjart er hon stødd, men vit hoyra tað ljóð,
børn síni minnst sólarmanman góð:
Eg komi aftur til alt tað, sum grør
og andar á tí køldu jørð.

Tað er jólaaftan! Klokkar ring:
Bing, bang, bing! Bing, bang, bing!
Missið ikki mótið, sláið ring,
dansa, kvøð og syng!

Børn eru børn, og tað verða vit við,
tá vit um jólatræið lið um lið,
dansa og minnst á summar og sól,
meðan vit kvøða hátt um jól.

Tað er jólaaftan! Klokkar ring:
Bing, bang, bing! Bing, bang, bing!
Nú er træið tendrað - sláið ring,
dansa, kvøð og syng.

107. Hvør skuldi gamlar gøtur gloymt

Hvør skuldi gamlar gøtur gloymt
og gamalt vinarlag,
hvør skuldi gamlar gøtur gloymt
og mangan góðan dag.

Fyri mangan góðan dag, ið var,

drekk nú eitt glas við mær,
vit tóma eina vinar skál
og minnast tíð, ið var.

Vit runnu upp í brekkurnar,
har blomstur vaks og ber,
men síðan var mangt sporið tungt
í tíð, sum farin er.

Vit spældu allan dag við skip
og floyttu eftir á,
men leingi vítt og vágvilt hav
ímillum okkum lá.

Her rætti eg tær bróðurhond
og rætt tú tína mær,
vit bera glas at munni so
og minnast tíð, ið var.

Tú koksast ikki, vinur mín,
og eg skal fylgja tær,
vit tóma báðir bróðraskál
og minnast tíð, ið var.

108. Skiparin lítli

Lag: Jógvan Telling

Í ánni siglir skipið mítt
við segl og mastrartræi,
flaggið, reytt og blátt og hvítt
:/:hátt í hún eg dragi.:/:

Laði í tað áarsand,
eyr og smáar steinar,
sigli út í annað land,
:/:leggi leiðir beinar.:/:

Har sum sólin kínir klett,
kátir fuglar syngja,
baldursbráin prýðir blett,
:/:bláar klokkur ringja.:/:

Fara vit so langan veg
at hinum árbakka,
siglingin hon møðir meg,
:/:tá sólin fer at lækka.:/:

Á heimleið gleða allir seg,
eingin maður kúrir,
skipari tað eri eg,
:/:lítli fitti Sjúrdur.:/:

Oskar Hermannsson

109. Í góðum veðri

Lag: Svenskt vísulag.

Í góðum veðri hann dyrgdi
heilt uppi við Eystfalssker;
og heima sat mamman og syrgdi,
so boysin tann pilturin er.
Men seinni hann fór út at trola
og legði so langt út á hav,
har stórir sjógvar teir skola
og snýsa so mangt omanav.

Í Skotlandi seldu teir fiskin,
har fekk hann ein góðan vin,
hon stóð har og flenti við diskin
har suðuri í Aberdeen.
Tá átti hann peningar nógvar,
og hartil var lyndið lætt,
og henni so keypti hann skógvar
og hartil ein reyðan hatt.

Men brátt mundi gentan hann narra,
tað tók honum dygt og tætt.
Á havinum rytturnar karra
og flúgva úr ætt í ætt.
Tá var tað, hann skifti hýru
at slíta tey trongu bond
og sigldi við Óla á Mýru
heilt suður í onnur lond.

So var tað ein dagin, teir lógu
við brúnna í Singapore,
eina føroyska skútu teir sóu,
og skiparin kom umborð.
Tá stóð hann og longdist og syrgdi,
so lítil var vorðin verð.
Hann mintist til dreingin, sum dyrgdi
har uppi við Eystfalssker.

Har frammi teir gjørdu eitt gildi,
og har fór mangt glasið í sor;

men tá ið teir heimaftur hildu,
var drongurinn við umborð.
Teir bógvaðu gjøgnum monsunin,
og ofta var ódnin hörð;
men altíð so áttu teir munin
og komu á Skálafjørð.

So róði hann sær til Havnar,
og mamman fekk silkistakk.
Ja, so gera slíkir stavnar,
sum sigla og liggja bakk.
Hann húsini bræddi og girdi,
so vøkur tann lonin er. - -
Í góðum veðri hann dyrgdi
har uppi við Eystfalssker.

Hans A. Djurhuus

110. Í Kána

Í Kána eitt kvøldið við veitslunnar borð
- Hey, skál, drekkið í botn -
sat hugtungur mangur, og fá vóru orð.
- Lat okkum tømja glasið í botn.

Tí mjøður var uppi, og als einki vín,
burt gamalur raggur um eystaru sýn.

Tá mælti Várharra, tað er ikki gott,
at menn ganga turrir í Kána á nátt.

So gjørði hann vatnið til perlandi vín
og bar hinum gamla um eystaru sýn.

Hann mælti tey orðini mergjað og reyst:
góð kvinnan er manni, tó vínið er best.

Tá frøddist hin gamli, hann kom fram um sýn,
fór kvøðandi heim eftir vegnum um vín.

Hann leskaði seggir, ja leskar teir enn,
- Hey, skál, drekkið í botn -
vælsignaði, drekkið nú, kvinnur og menn.
- Lat okkum tømja glasið í botn.

J.H.W. Poulsen og Steingrímur Weihe

111. Calle Schevens vals

I Roslagens famn på den blommande ö,
där vågorna klucka mot strand,
och vassarna vagga och nyslaget hö
det doftar emot mig ibland,
där sitter jag uti bersån på en bänk
och tittar på tärnor och mås,
som störta mot fjärden i glitter och stänk
på jakt efter föden gunås.

Själv blandar jag fredligt mitt kaffe med kron
till angenäm styrka och smak
och lyssnar till dragspelets lockande ton,
som hörs från mitt stugugemak.
Jag är som en pojke fast farfar jag är,
ja rospiggen spritter i mig!
Det blir bara värre med åren det där
med dans och med jäntornas blig.

Se måsen med löjan i näbb han fick sitt!
Men jag fick en arm om min hals!
O, eviga ungdom, mitt hjärta är ditt,
spel opp, jag vill dansa en vals!
Det doftar, det sjungar från skog och från sjö
i natt skall du vara min gäst!
Här dansar Calle Scheven med Roslagens mö
och solen går ned i nordväst.

Då vilar min blommande ö vid din barm
du dunkelblå, vindstilla fjärd,
och juninattsskymningen smyger sig varm
till sovande buskar och träd.
Min älva, du dansar så lyssnande tyst
och tänkar att karlar är troll,
den skälver, din barnsliga hand, som jag kysst,
och valsen förklingar i moll.

Men hej, alla vänner som gästa min ö!
Jag är både nykter och klok!
När morgonen gryr, skall jag vålma mitt hö
och vittja tvåhundra krok.
Fördöme dig, skymning, och drag nu din kos!
Det brinner i martallens topp!
Här dansar Calle Scheven med Roslagens ros,
han dansar när solen går opp!

112. Nú sólin sær søkir hav

Í skýming á trøðni, eg hómi á lónni,
har dandar eitt æðupar.
Fuglurin letur, sólin hon setur,
meg minnst her alt, sum var.
Ein farri av farnari fornari tíð,
tað kennist, sum fólk gongur aftur.
Kellingará tutlar fossinum frá.
Meðan sólin sær søkir hav.

Skýmingarskuggar, - ei hómast gluggar,
meg frøir eitt farvuspæl.
Røðin av tindum, í skiftandi myndum
ein sjón, sum mær hóvar væl.
Hvør túgva, hvør lág, hvørt grógvandi strá
úr øllum nú minnini tala.
Titandi fet – eg kenni hvørt fet.
Meðan sólin sær søkir hav.

Ritubergsskarðið – ein syngjandi varði
títt margfalda fuglasjóð.
Letur ein spógvi, svarar ein kjógvi,
hoyr láin sítt eyðkenda ljóð.
Men uppi í dimminum hómi eg enn,
seg mýr' snípan stoytir á høvðið
alt hetta spæl, meg minnst so væl.
Meðan sólin sær søkir hav.

Kempur so seigar lögdu inn teigar
úr haga til grønkandi bø.
Harðvunnar hendur – garðurin stendur
við klípum frá hæddum í støð.
Her stóðu teir kropnir við haka í hond,
teir saksaðu, veltu og gróvu.
Treiskir teir bygdu á kroppinum land.
Meðan sólin sær søkir hav.

Smábarnaføtur – í traðkaðar gøtur
so skjótt skifti ættarlið.
Piltur til abba, flytist av stabba,
brátt næsti stóð undir lið.
Skjótt tíðin her rann, á øllum hon vann.
Bert fossurin kvøður í elli:
hann stóð jú har – sá eldast hvørt par.
Meðan sólin sær søkir hav.

Jens Eli Ellefsen

113. Molly Malone

In Dublin's fair city, where girls are so pretty,
I first set my eyes on sweet Molly Malone,
as she wheel'd her wheelbarrow
through streets broad and narrow
crying: Cockles and mussels! Alive, alive oh!
Alive, alive oh! Alive, alive oh!
Crying: Cockles and mussels! Alive, alive oh!

She was a fishmonger, but sure 'twas no
wonder,
for so were her father and mother before,
and they each wheel'd their barrow
through streets broad and narrow
crying

She died of a fever, and no one could save her,
and that was the end of sweet Molly Malone;
her ghost wheels her barrow
through streets broad and narrow
crying ...

Írskt fólkalag.

114. Land mítt

Lag: Hans Arvesen

Land mítt har grasið í líðum grør,
og sólin skínur á bláan fjørð,
og roykur upp yvir tekju fer,
og flóðin fløðir um sand og sker.

Her ferðast seyður um ups og ás
av brøttum tindi í fjørurás,
her er so vakurt eitt vetrarkvøld,
tá sett er loftið við stjornufjøld.

Og um eg fari í onnur lond,
mín hugur dregur at heimastrond
til tindafylgið og brøttu skørð,
til grønar líðir og bláan fjørð.

Hans A. Djurhuus

115. Nú bløðini skriva

Nú bløðini skriva
at vart land fer um koll
hví hjálpir okkum nú
eingin Nólsoyar Páll
øll klípast og klandrast
at tryggja sær sess
hygg - annarhvør ungi
sigst føðast við stress.

Alt veksur í virði nú -
uttan tín løn
tí fólkid skal spara
er vísmanna bøn
títt kekkhefti klænkar
og svárt sviður sár
tá bilar og video
broytast hvørt ár.

Er títt typhús norskt
og títt sjónvarp japanskt
tað tú hoyrir og sært har
er danskt-amerikanskt
hvat er tað sum bagir
hvørjum endar alt við
sig mær: fáa vit føroyingar
ongantíð frið?

Men ovasti dómstólur
dóm hefur felt
tú skalt eta tey epli
tú sjálv hefur velt
tí meirilutin ræður
og tað er so rætt
at alt verður júst so
sum hann hefur sagt.

Men - gerast fólk klók av
at fylkjast í flokk
so vóru vit bæði vísmenn
um vit vóru nokk
men málfrøðin mest
hefur fávit mítt fest
um "flest" merkir "best"
ella barasta: "flest".

Kári P.

116. Skærslipperens forårssang

Nu lokker atter de lange veje,
og jeg har flikket de gamle sko.
Og jeg har skåret en grøn skalmeje
bag piledammen ved Holstebro.
Jeg går fra Skagen med kurs mod Fakse,
og glemt er vinterens sult og nød.
Jeg sliber knive, jeg sliber sakse,
jeg sliber solskin og dagligt brød.

Hvor er min ungdom? Jeg ved det næppe.
Hvor var den skøn. Jeg var fri og løs.
Jeg sov i vejgrøftens blomstertæppe,
jeg sov hos landsbyens bedste tøs.
Med hende var det en fryd at bakse,
thi vårens duft var i hendes skød.
Jeg sleb kun knive, jeg sleb kun sakse,
men sleb dog solskin og dagligt brød.

Jeg var jo bare en skør skærslipper
foruden hjem og foruden ro.
Jeg var kun rakker og hundeklipper,
og bonden stænged for mig sin lo.
Han var så selvsikker, thi hans akse
var plantet støt i et stort fad grød.
Jeg sleb kun knive, jeg sleb kun sakse,
men sleb dog solskin og dagligt brød.

Dengang var brændevin hvermands eje,
thi den var billig, og den var ram.
Men malurt dufted langs alle veje
og gav kulør til en fuseldram.
Å soldebrødre, å lurifakse,
I drak jer tumbet fra vid og sans,
men jeg sleb knive, og jeg sleb sakse
og plukked malurt omkring sankthans.

Den, der har pligter, kan sagtens dømme
en pjalt, som ikke betaler skat.
Men jeg er digter og jeg må drømme,
thi jeg er et med den lyse nat.
De digtere er så mange slagse,
og selv blandt dem er jeg kun en fant,
der sliber knive og sliber sakse,
og takker rørt for en kobberslant.

Hvor er I nu, alle I jeg kendte,

hver buttet pige, hver kammesjuk?
Hver anden af jer på Sundholm endte.
Hver anden kvaltes i flaskens kluk.
Men jeg er stadig iblandt de vakse!
Mit hår er hvidt, men min tud er rød!
Jeg sliber knive, jeg sliber sakse,
jeg sliber solskin og dagligt brød.

Og endnu venter de lange veje
med morgenkulde, med middagsglød.
Min slibesten kan jeg fortsat dreje
og holde næsen forsvarligt rød.
Jeg går fra Skagen med kurs mod Fakse
og glemt er vinterens sult og nød.
Jeg sliber knive, jeg sliber sakse,
jeg sliber solskin og dagligt brød.

Sigfred Pedersen

117. Dimmið

Lag: J. Waagstein

Nú nemur náttin við smærur.
Nú dimmir í blánandi líðum.
Nú hoyrist so náttarvarur
ein meldur av ljóðligum íðum.

Og áin um midnáttartíma
slær doyvandi ljóð út um flotur.
Og fólk eins og skuggar rýma
um tún og um döggevátar gøtur.

Og fjallið hvílist í kvirru.
Bert dunið av dimmilunda.
Nú durvar eitt hav í kyrru.
Til bóla seyðirnir stunda.

Nú blunda blóma og smæra.
Nú skýmir um røkur og líðir.
Ein varligur dráttur í tara.
Nú náttin um oyggjarnar sígur.

Chr. Matras

118. Nú sprettur

Lag: H. J. Højgaard

Nú sprettur á fold og spírar,
nú summar í hondum er,
nú grønkast heiðar og mýrar,
brátt búnast øll krákuber.

Nú tysja túsundtals urtir
av burðarbúnari jørð.
Nú kámost minnini burtur
um storm og stálfrystan svørð.

Nú láta láir í lyngi
og æður um ytstu sker,
nú lundin flýgur í ringi,
og ternan um heiðar fer.

Nú pisur úr koppi kaga,
Gud signi tey smáu nev.
Í lofti, bergi og haga
fæst fuglur við fegið strev.

Nú leikar seiður á íðum,
av æti er sunðið reytt.
Nú hongur mjørkin í líðum
og havið er stoytt við klett.

Alt ljómar á ljósum degi
og teskar um miðju nátt:
Far út og nær tína megi,
hoyr summarsins andadrátt.

Andreas Andreasen

119. Vandringsmenn

Oss kan du møte på all verdens veier,
vår fot har trått på alle markens muld.
Den bylt vi bær på, det er alt vi eier,
men vi har stjerneglimt og månegull.

Vi har en drøm, en verden bak om pannen,
så langt den rækker er den evig vår.
Ja, vi har sjø og vi har gyldne lande,
med nye eventyr hvor hen vi går.

Nár sol går ned og det blir skumrings-tider,
vil bekken nynne oss en melodi,
for vi er vandringsmenn i verden vide,
og ingen gledesund går oss forbi.

Vi tar imot og gir med åpne hender,
så glad og rik er ingen mann på jord.
Som vi, når natten sine stjerner tender
og lar det lyse i en vandrers spor.

120. Á sprengisandi

Lag: Sigvaldi Kaldalóns

Ríðum, ríðum og rekum yfir sandinn,
rennur sól á bak við Arnarfell.
Hér á reiki er margur óhreinn andinn,
úr því fer að skyggja á jökulsvell.
:/: Drottinn leiði drösulinn minn,
drjúgur verður síðasti áfanginn. :/:

Þei, þei! Þei, þei! Þaut í holti tóa,
þurran vill hún blóði væta góm,
eða líka einhver var að húa
undarlega digrum karlaróm.
:/: Útilegumenn í Ódáðahraun
eru kannske að smala fé á laun. :/:

Ríðum, ríðum, rekum yfir sandinn,
rökkrið er að síga á Herðubreið.
Álfadrottning er að beizla gandinn,
ekki er gott að verða á hennar leið.
:/: Vænsta klárinn vildi ég gefa til
að vera kominn ofan í Kiðagil. :/:

Grímur Thomsen

121. Saknur

Lag: Hanus Johansen

Sárt sakni eg teg, væna mín.
Hví rýmdi tú frá mær?
Tað er sum sól og summar
av garði fór við tær,
tí allir fuglar tiga,
hvør blóma fánað er, -
mín hugur eltir har tú fer,

mín sál er friðleys her.

So tekkilig og eygagóð,
sum Venus vøn og skær,
eitt bládýpi av sælu
í tínum eygum var,
sum spunnið gull var hárið,
so fannhvít undir lín,
tín mjúki barmur heitur brann,
á varrum vætti vín.

Tú ferðamøddi fuglur, sum
so víða farin er,
sást tú mítt fljóð, hitt fagra,
á tíni longu ferð?
Hon er ein eyðkend rósa,
sum summarsólin vøn. -
Á, góða, elskaða, kom heim,
hojr mína hjartans bøn!

Poul F. Joensen

122. Seg lágt yvir hav

Lag: Carl Vilh. Fosaa

Seg lágt yvir hav hevur kvirrið seg lagt.
Hann stendur har frammi aleina á vakt,
eitt eystanlot leikar við kinn hans og hár,
og turkar av eygum eitt longsulsins tár.

Hann sær handan alduna heystarlig tøk,
tær heimligu líðir, tann nýsligna bø,
har genturnar leika til látur og spæl.
Ein er millum teirra, ið hann dámar væl.

Man hon kanska onkuntíð steðga eitt bil
og veingja eitt loyndarsmíl Grønlandi til,
og týða teir dreymar og gita tey orð,
sum fólna á landi, men blóma umborð.

Rasmus Effersøe

123. Sildarok í Singapore

Sildarok í Singapore
rukkulív í London Town,
onki samanberast kann
við leygarkvöld í Havn.
Lat teg í tín besta jakka
og tín bummuvest,
nú skulu vit í býin,
nú skal tað vera fest.

Gloym bert tínar hjartasorgir
og títt undirbit,
vit skulu mála býin reyðan,
Havnin skifta lit.
Busta allar tínar tenn
og cowboystivlarnar,
so skalt tú síggja, millum menn
tær ongin kemur nær.

Kom við mær á Káta Hornið,
kvøldarprát og grin,
náttin gongur móti morgni,
reypa, dans' og syng.
Gongulag í gongugøtu
mangan tykist tungt,
nú eftir hesa megnarløtu,
vit halda lagið ungt.

124. So vakrar moyggjar

Lag: Á kjøra vatten

So vakrar moyggjar og knappar menn,
sum kunnu teirra gerning gera,
væl finna kanst tú í Føroyum enn,
tí er her gaman at vera.
Um vetrarkvöld við grúgvu samlast øll
at siga søgur bæði um menn og trøll;
stuttligt er har,
tað tykist mær,
ið hvat so aðrir teir halda.

At reka seyð, tað so stuttligt er,
at kasta nót og halda snøri;
hvør lítil drongur so glaður fer
at stinga fliður í fjøru;
og tá ið piltur fer at fiska síl,

í fíkku fær hann sær ein góðan drýl;
niðan í dal
hann fara skal
at fáa agn fyri flundru.

Í øðrum londum tey gera mat,
sum rætt og slætt kann kallast evja;
"týskar klumpar" og "franska sós"
og mangt og hvat tey saman vevja.
Eg skerpikjøt og rikling vraki ei,
gev mær bara tvøst og spik og seið;
gásin væl gødd
og seyðarhøvd,
tað er tann kostur, sum mær dámar.

Rasmus Effersøe

125. Zigeunarin og valarin

Solen er borte, min dag er forbi,
skumringen øver sit trylleri.
Syng lille pige om elskov og had,
syng om Spanien, det gør mig så glad.

Jeg er sigøjner og hedt er mit blod,
nede i Spanien min vugge stod.
Der har jeg drømt under solgyldne træ'r,
drømt min elskede er mig så nær.

Vi er et folk uden blivende sted,
os er der ingen, der regner med.
Dog er vi mennesker lige som I,
vi er stolte, så glade og fri.

Nu vil jeg drømme i flammernes skær,
drømme, min elskede er mig nær.
Syng, lille pige, for nu er vi to,
du skal synge os begge til ro.

Jeg eri valari, og heitt er mítt blóð.
Uppi í Valinum mín vøgga stóð.
Havi jeg droymt undir sóleyganum,
hvussu herligt tað er í Valinum.

126. Midt om natten

Strisserne kom før vi ventede dem,
midt om natten
så mig og min baby vi var på den igen.
midt om natten
De kylede gas gennem vinduerne
så tårene de trillede i stuerne.
åhja
midt om natten

Det næste der skete tør jeg ikke tænke på,
midt om natten
en fyr vi kaldte Spacy tog den ud i det blå.
midt om natten
Han ramte gaden fra en femte sal,
det er ikke vores skyld, han var bare bindegal
sagde strisserne
midt om natten

De lukkede os ud da klokken den var cirka tre,
midt om natten
de sagde, gå nu hjem, men vi spurgte hvor er
det?
midt om natten
Nu glæder jeg mig til jeg blir en gammel mand,
så får jeg nok et værelse med lys og med vand,
og der kommer strisserne vel næppe på besøg.
igen
midt om natten
midt om natten

åh manana
håber vi får i morgen med

Orð og lag: Kim Larsen

127. Gomul minnir

Sum eg her siti við veitslunnar borð,
tankarnir víða sveima,
minnini berast í suður og norð,
dvølja við smáttuna heima.
Tá sólin á kvøldi sakk logandi reyð,
syngjandi fuglur um reiður sítt fleyg.
Niðri á støðni um klettin tað dró.
Nú er alt bara minnir.

Minnast tit friðin, um bygdina lá,
øll høvdu tíð at liva,
skemtandi menn undir hjøllum tú sá,
tímatabell var ei skrivað.
Tá sólin á kvøldi sakk logandi reyð,
syngjandi fuglur um reiður sítt fleyg.
Niðri á støðni um klettin tað dró.
Nú er alt bara minnir.

Eg minnst hanan á morgni, hann gól,
húskið hann alt fekk at vakna.
Fiskafløgg veittra í rísandi sól,
rívur á trøðni raka.
Í torvi á Kvígandal kyndu vit bál,
vit drukku roykte, vit burdu sagt skál,
svumu í ánni, já, pápi svam við.
Rík eru gomul minnir.

Og tá ið dangurnar riggaðu til,
garpar á Suðurland sigldu.
Nýbarkað seglini settu teir til,
stýrdu á bárunum villu.
Men heima har sótu tey, kona og børn,
lýddu á havið í stormi og ódn,
longdust til heystið, tá sluppin kom heim.
Nú er alt bara minnir.

Í urðini sóu vit húkandi menn,
lótu sín avføring fara.
Harðvunnar kjálkar og fastbitnar tenn,
kendu til útnyrðing harðan.
Teir royttu ein neva av sýrum og gras,
turkaðu endan, tað var einki fjas.
Tíðin var tíðin, sjálvt lívið var alt.
Nú er tað bara minnir.

Víst vóru løtur við álvara í,
"Gráa" til tarvs mátti fara,
spulað um halan, og eg spurdi hví,
fekk tá um storkin at læra.
Tá sólin á kvøldi sakk logandi reyð,
syngjandi fuglur um reiður sítt fleyg.
Niðri á støðni um klettin tað dró.
Nú er alt bara minnir.

Jens Eli Ellefsen

128. Ringulríma

Orð og lag: Kári Petersen

sumt er líka undarligt
sumt tað sýnist sjálvsagt
um bjart er skygnið blunda vit
orðið týnist hálvsgagt

annarhvør er øðrvísi
líkasum øll onnur
annaðhvørt í ørviti
ella sannførdur av sonnum

gleivi yvir vísdómsegil
tignarlíga tómur
fattur sum nýfolað fyl
í fløkju millum blómur

dagur líður náttin kemur marran melur frí
messar yvir møddum havnarbý

oman niðan sama veg
við somu gomlu holum
aldri sá eg annan veg
fyrr enn lív mítt lá í molum

har tystan fann eg listarmann
djúpt innan í mær sjálvum
ól hann upp og misti hann
hátt í himnahvólum

dagur líður náttin kemur marran melur frí
messar yvir møddum havnarbý

so ligg framvið ein fagran dag
tá hagasóljan sprettur
uttanfyri garðalag
sum útiløgukattur

129. Så længe skutan kan gå

Så længe skutan kan gå,
så længe hjærtat kan slå,
så længe solen den glittrar på böljorna blå,
om blott en dag eller två
så håll tillgodo ändå,

för det finns många som aldrig en ljusglimt kan få!

Och vem har sagt att just du kom till världen
för att få solsken och lycka på färden?
Att under stjärnornas glans
bli purrad ut i en skans,
att få en kyss eller två i en yrande dans?

Ja vem har sagt att just du skall ha hörsel och syn,
höra böljornas brus och kunne sjunga!
Och vem har sagt att just du skall ha bästa menyn
och som fågeln på vågorna gunga!
Och vid motorernas gång
och ifall vakten blir lång,
så minns att snart klämtar klockan för dig:
ding-, ding-, dång!
Så länge skutan kan gå
så länge hjärtat kan slå,
så länge solen den glittrar på böljorna blå
så tag med glädje ditt jobb fast du lider,
snart får du vila för eviga tider!
Men inte hindrar det alls
att du är glad och ger hals,
så kläm nu i med en verkligt sju sjungande vals!

Det är en rasande tur att du lever, min vän,
och kan valsa omkring uti Havanna!
Om pengarna tagit slut, gå till sjöss om igen
med Karibens passadvind kring pannan.

Klara jobbet med glans,
gå i land någonstans,
ta en kyss eller två i en yrande dans!
Så länge skutan kan gå,
så länge hjärtat kan slå,
så länge solen den glittrar på böljorna blå.

Evert Taube

130. Mentan

Tað altíð sigst um føroyingar,
teir eru mentaðir -
tó einki móti tær og mær
teir gomlu royndust fyrr.
Ajú, teir dugdu skriftirnar

og lærdu kvæðini,
men lítið vistu teir um tað,
sum uggar teg og meg.

Koyr alt tað gamla vekk,
gev okkum Skipper Skræk,
Uge-revuen, Familie-journalen,
Tempo og Skipper Skræk.

Øll bløðini eg keypi, tí
har er mong søgan søgd,
um kjerligheit og fríggjarí
og ymisk ástarbrøgd.
Ádú, so fara tvey í song,
tað er so spennandi -
eg illa nokk kann bíða
eftir næsta nummari.

Ja, tí eri eg heilt vekk
í Tempo og Skipper Skræk,
Uge-revuen, Familie-journalen,
Tempo og Skipper Skræk.

Um Platon og um Sokrates
og gamla Demokrit
og so um Aristoteles
eg las, men tað gekk skitt.
Eg lærði um: das Amt, das Bad
og "Parlez vous français?" -
Nei, gev mær Dansk-familieblad,
tað best er fyri meg.

Ja, Hjemmet og Skipper Skræk,
og Kaptajn Vom og Smæk,
Uge-revuen, Familie-journalen,
Tempo og Skipper Skræk.

Hjá okkum er tó altíð ein,
sum heldur seg ajour,
ja, Dimma, hon er ikki sein
at fjálga um mín kultur.
Ja, spyr tú Richard Long frá mær,
so alt í lagi er.
D.D. og Óli Onghamar -
og gloym ei fjern og nær.

Ja, Larvas og Ferdinand,
Carlt og so Anders And,

Uge-revuen, Familie-journalen,
Tempo og Skipper Skræk.

Axel Tórgarð

131. Kristina fyri handan á

Til tín eg sendi hesa vísu
Kristina fyri handan á.
Hon er um ferðina við hýsu.
Vit sigldu vandasjógvín tá.
Tað vóru Per á Sondum
og hesin gamli her.
Við Súluni av Strondum
vit gjørdu hesa ferð.

Har slongdust vit í havsins veldi,
av versta vestanveðri var.
Vit vóru sum í einum eldi,
eitt flogfar her, ein knøttur har.
Tá segði Per á Sondum:
"Eg sigi fyri meg,
vit sigla sum á brondum,
so Gud forbarmi seg."

Groth hýsuna í Grimsby seldi
og fyri allar besta prís -
tá vóru vit í sonnum veldi -
ja næstan sum í Paradís,
tá keypti eg tær frakka
og grønar skógvar við -
mær sjálvum leðurjakka
av allarbasta snið.

Og meðan vit í Grimsby lógu
varð Súlun gamla stásað upp,
tað søgdu øll, sum hana sóu,
at hon var heimsins besta slupp.
Og tá avstað vit sigldu
var málað alt og brætt. -
Tvey flogfør okkum fylgdu
av landi út á slætt.

Og Súlun út á blotan legði,
gróv kjálkan djúpt í aldukamb.
Hann frískað upp av suðri hevði,
so hvør ein skeki stóð á tamb.

Hon var seg um at sora
so munga ódnar ókt;
men lív var innanborða,
og hvør lanterna slókt.

Við ongum ljósum, uttan ótta,
vit sigldu inn á tryggan vág.
Her eingir vandar okkum hótta -
og postur gongur til og frá.
Nú sendi eg tær frakka
og skógvar uttan ták;
tó, ikki skalt tú takka,
Kristina handan á.

H.A.Djurhuus

132. Til frælsið

Lag: Björn Afzelius.

Tú ert tað fagra sta eg veit,
tú ert tað dýrasta á foldum,
tú ert sum stjørnurnar,
sum vindurin,
sum brimbrotið,
sum fuglarnir,
sum blómurnar á bønum.

Tú ert trygdarstjørna mín,
tú ert mín trúgv, mín vón, mín elskhug,
tú ert mítt blóð og míni lungu,
míni eygu,
mínir herðar,
mínar hendur og mítt hjarta.

Frælsi er títt vakra navn,
góðlæti er tín stolta móðir,
rættvísi er tín bróðir,
friðurin tín systir,
stríðið er tín faðir,
fram tíðin tín ábyrgd.
Frælsi er títt vakra navn.

Björn Afzelius/Steintór Rasmussen

133. Tú lýsti

Lag: Regin Dahl

Tú lýsti, tá ið fyrst eg teg sá,
ímillum hinar sum havsins hjómur,
tú sum ein sól millum stjørnur var,
sum rósan von millum blómur.

Eg droymdi um teg við Íslands strond,
tá eldgos brandar um himin lýsti,
og undir Grønlands ísbarðu strond
í trúgvum barmi teg hýsti.

Tín favnur verður mítt heim og havn,
har stútt tín vinur av langferð lendir,
í hjartað rist er títt kæra navn,
so leingi Beinivørð stendur.

Eg aftur pløga skal Atlantshav,
til heystar sælur til tín eg stevni;
men sjólátist eg, er títt kæra navn
seinasta orðið, eg nevni.

Poul F. Joensen

134. Rúsdrekkakannan

Tygum verður her við álagt, uppá standandi fót
ella sitandi afturparti at vera við í
niðanfyrirstandandi
rúsdrekkakannan, við ávísing til lóg nr. 4711
frá 1. apríl 198?, um avmarkan av ørvitisskapi,
orsakað
av rúsdrekka.
Sangurin skal syngjast við nógvari ferð.

Lag: Havnarmarsjurin.

Um tú skalt kontrollera, um tín heili er av stál,
so skalt tú bara nýta várt kæra móðurmál.
Tú brettir tær og ger nú klárt, tín tunga fer á
rull,
:/: um eina løtu síggja vit, um tú ert vorðin
full.:/:

Men lat nú okkum royna, hvussu ið tit megna
slíkt,

og lat tað ganga skjótt, tí vart móðurmál er ríkt.
Tá flugufriir fløtabollar flúgva frítt í flokk,
:/: fær flugufangarin hjá frúnni Fíu frían
brokk.:/:

Tá fiskimaður Frits til kundan teskar "leska fisk"
og setir fyra fløt fæt á diskin, fiskin fyrst.
Og fær sær eina stráskrá upp í skuffuna, men tá
:/: í klistripottum, plásturkassum, bispsins slips
hann sá.:/:

Tá kappin klappast, knappast, kappast regn og
kavaæl,
á klappjakt, taktfast klappast bróta brot so
líkasæl.
Fær prestur gestir, lestur festur fast á fótablað,
:/: Rapport kort puha ba ba, pa puhababa er
tað.:/:

Fý fyllibyttur, her ein enda henda vísa fær,
og hóast fløkt og illa røkt vart móðurmál tú
sær.
So lyft tú glasið upp, mín vinur, skála bert við
lit,
:/: í baklås tungan fara kann, um tú ei ert so
skít.:/:

135. Vilt tú meg elska

Lag: Jens Lisberg

Várið og summer, heystið er farið,
veturin í mínum lívi er nær.
Hugsunarsamur eg siti og stari -
hugsi um lívið og ungdóm, sum var.

Hugdi uppá meg mín elskaða Urdi,
er alt tú sigur, mín elskaði, rætt?
Ferð eftir ferð hon meg kysti og spurdi,
elskar tú meg, góði sig mær tað satt.

Vilt tú meg elska, tá hárið er gránað,
tannleys og lamin, grenjut og blind.
Snerkir tú tá, sum tá spikið er tránað,
eri eg tá sum ein lamskotin hind.

Vilt tú meg elska tá eg eri gomul,

bróstini hanga og rumpan er breið.
Rukkut og skrukut vit blíva øll somul,
húðin mest minnir um turkaðan seið.

Vilt tú meg elska, tá hárið er gránað ...

So skjótt sum hon doyði, mín elskaða Urdi,
fekk eg mær aðra, sum rýmdi frá mær.
Lættliga gloymdi eg alt, sum hon spurdi.
Tíðin er farin, men lívið, tað lær.

Vilt tú meg elska, tá hárið er gránað ...

Bjarni Wiberg Joensen

136. Vegir niðan snúgva

Vegir niðan snúgva,
áir oman smúgva,
vindurin hann ríður hátt
á fljótum ský.
Brekurnar tær ganga,
stíga stigið langa,
líðirnar tær lokka langt
frá bygd og bý.
Hægst á gonguferð er sól at sjá -
kom, vit fylgja vindi fljóta,
sól og á.

Neyðardýr, sum sita
innandura og vita
uttandura skínur sól
og gyllir alt!
Neyðardýr, sum liggja
langtandi og hyggja,
vónandi at síggja loftið
blátt og balt!
Sælir vit, - vit frælsu ferðamenn
fegnir fóru, koma fegn'ri
heim í senn!

Ganga vit á fjøllum,
hátt á hamrahøllum,
vindur blæsur burtur
dalsins bos og dust.
Víddir friði hýsa,
tindar reystir rísa,

mjörkakógv á firði,
sól um fjallarust.
Fjakka vit í dalin oman heim,
fjalsins lot um okkum sveimar
enn við gleim.

Símun av Skarði týddi

137. Vem kan segla

Vem kan segla förutan vind,
vem kan ro utan åror,
vem kan skiljas från vännen sin
utan att fälla tårar?

Jeg kan segla förutan vind,
jag kan ro utan åror,
men ej skiljas från vännen min
utan att fälla tårar!

Ålendsk folksåvis

138. Vind op

Vind op vind op i Raa
Sæt Seylene til Side
Igiennem Bølgen blaa
Ieg agter nu at stride
Farvel jeg reyser hen
Ieg kommer dog igjen.

Imod den Sommer klar
Naar alting sig mon fryde
Ieg dog i Sinde har
Den Bølge blaa at bryde
Farvel jeg reyser hen
Ieg kommer dog igjen.

Ah ney vor Ven saa kier
I maa ey fra os drage
Thi det besværligt er
Paa Bølger blaa at fare
Farvel jeg reyser hen
Ieg kommer dog igjen.

Hey hey jer er Corass
Ieg lader mig ey kue

Ieg skjøtter ey om Mars
Ey om hans stolte Bue
Farvel jeg reyser hen
Ieg kommer dog igjen.

Neptunus er ey from
Hand vil saa gierne velte
Hand haver veltet om
Saa mangel stolte Helte
Farvel jeg reyser hen
Ieg kommer dog igjen.

Lad hannem siuncke til Bund
Det gaar mig som de andre
Naar Glasset er udrund
Saa maa vi alle vandre
Farvel jeg reyser hen
Ieg kommer dog igjen.

Alt Kiød det er som Høe
Propheten det mon skrive
Vi skal dog engang døe
Lige got i hvor det blive
Farvel jeg reyser hen
Ieg kommer dog igjen.

Saa reys saa reys dog hen
Gid Raphael dig følge
Hand er den bedste Ven
Alt paa de stolte Bølge
Farvel jeg reyser hen
Ieg kommer dog igjen.

Far alle far nu vel
Ieg Eder GUD befale
Till Lif og saa til Siæl
GUD Eder samptlig husvale
Farvel jeg reyser hen
Ieg kommer dog igjen.

Got Øll og Brændeviin
Skal mig nu ogsaa følge
I hvor jeg reyser hen
Alt paa den stolte Bølge
Farvel jeg reyser hen
Ieg kommer dog igjen.

Prentet Aar 1713

139. Lívið er okkara gáta

Eyðun Nolsøe/Terji Rasmussen

Vit ganga á sama vegi
fevna um sama heim
fjakka í ótta og gleði
syngja og halda á gleim

Og lívið er okkara gáta
eitt undur, sum alla tíð er
í náttini nýfóddur grátur
borin á kærleikans lokkandi vallaraferð

Enn einaferð
eigur tú dagin at virka í frið
og myrkrið at droyma við mína lið

Vit áttu at staðið saman
í kuldanum kynt eitt bál
so lýsti tó vinarglæman
um vit ikki rukku á mál

Men lívið tað er ein gáta
ein fløkja, sum alla tíð er
um túsund menniskju práta
-so hoyrist í vindinum grátur har órættur er

Eru vit deyv
tí vit eiga dagin at virka í frið
og myrkrið at hvíla og elska í.

140. Vár

Vit hoyrdu várið kalla
og viltust bæði burtur,
úr bygd og mannaeygum
eitt lognarkvöld í mai
og gingu tætt tilsamans
ígjøgnum grønar dalir
og eftir brúnum høvdum
so langt so langt av leið.

So rúsandi ein rørsla
í øllum heimsins lutum
í luft og mold og vatni

og mannasálum rann,
tað var sum túsund nálar
við mjúkum silkibløðum
í okkar' blóði spruttu
við villum vakstrarlag.

Á vegnum lomb og blómur
og brostin egg í reiðri,
tað leikaði og livdi
á vølli og í mold.
Við ungum, spentum sonsum
vit nomu vársins undur,
hvørt bragd av lívi boðan
um lukku og um ást.

Tú ikki meir enn átjan
von sum eitt fagurt landslag,
so mjúkar likams-lægdir
og bróst so túgvurund,
títt hár sum gras í bjørgum
ið floymir út av torvu,
og hold av hálsi tinum
av mold og vætu reyk.

Og varrar mínar trýstar
ímóti hálsi tinum
tær kendu blóði spæla
títt heita hjartaslag,
tá gjørdust hendur mínar
sum leysar frá mær sjálvum
og leitaðu í blindum
at søtum loyndum fram.

So runnu sálar saman,
í bráðum leiki brustu
og róku út í rúmið
inniliga í eind
sum sirm og summarlýkka
og tungur blómuangi -
ein flóð úr teirri keldu
sum lívið streymar úr.

Karsten Hoydal

141. Karin

Lag: J. Waagstein

Vit kunnu øll at renna dyst
og spæla "gamla mann",
men altíð rennur Karin fyrst -
hon flestar leikir kann!

Hon hevur gult og purlut hár
og eygu klár og blá
og eina rødd sum sól og vár,
eitt sinn sum síl í á.

Og allar fuglar kennir hon
og blómur uttan tal,
um kapp við kálvin rennur hon,
og tað er runnið væl.

Hon er so leikandi og løtt
og djørv og fótafim.
Hon syftir Óla sum ein vøtt
og ræðist ikki brim.

Og hvar hon gongur, hvar hon fer,
vit fylgja henni sæl.
Hon grønu byttu fulla ber,
og tað er borið væl.

Ja, Karin, hon er altíð fyrst,
hon allar leikir kann.
Hon lærði meg at renna dyst
og spæla "gamla mann".

142. We shall overcome

We shall overcome, we shall overcome,
we shall overcome some day,
oh deep in my heart, I do believe.
We shall overcome some day.

We are not alone (today).

The truth will make us free

We'll walk hand in hand ...

We shall live in peace ...

The whole wide world around ...

The Lord will see us through ...

Amerikanskt fólkalag

143. Øll tey mettu reisa seg

Lag: Skorstensfejereren gik en tur ...

Øll tey mettu reisa seg,
øll tey mettu reisa seg, reisa seg,
øll tey mettu reisa seg.

Øll tey klænu reisa seg.

Øll tey fittu reisa seg.

Øll við dellum reisa seg.

Øll við vísdómsjakslum reisa seg.

Øll tey bragdligu reisa seg.

Øll, ið snorka, reisa seg.

Øll tey penu reisa seg.

Øll tey avgomlu reisa seg.

Øll tey ungu reisa seg.

Øll tey giftu reisa seg.

Øll tey nærsýntu reisa seg.

Øll við brillum reisa seg.

Allar britur reisa seg.

Øll tey smartu reisa seg.

Øll við yvirskoggi reisa seg.

Allir revar reisa seg.

Øll tey gloymsku reisa seg.

Øll tey ríku reisa seg.

Øll tey smartu reisa seg.

Øll tey finu reisa seg.

Øll við oyraringum reisa seg.

Øll í felag reisa seg,
øll í felag reisa seg, reisa seg,
øll í felag reisa seg.

144. Veðratátturinn

1.

Nú ein dagin á Vaglinum
eg møtti einum Kollfirðingi
í keppi og koti og gummiskóm,
hann skuldi sær niðan í tingið.
Og klókt ting er at vitja Løgting.

2.

Tað var ein løta til tingfundur varð,
so hann hevði hug at práta,
tó fóru vit fyrst í eitt skýmaskot
at lesk' okkum av tí váta
Og slíkt vilja menn jú forbjóða.

3.

"Nú tosar hvørt mannsbarn um fletting og
skurð,
øll vilja vera skarpast,
fletta tey frems upp á seksti pund,
tað má út í luftina varpast.
Tí vektin er tað, sum ger tað.

4.

Hvør maður nú eigur ein radioveðr,
og javnt við Kruttsjeff seg metir;
men høvdu teir vitað um veðrin hjá mær,
so høvdu teir tagt tibetur.
Ei gott er við Kruttsjeff seg meta.

5.

Hann gekk har heima í túninum

-tað gera væl veðrar flestir –
"Loytnanturin" varð hann kallaður,
hann var sum ein stórir hestur.
Og tað er so sjáldan slíkt hendir.

6.

Tá ið teir skuldu handla hann
-á rygginum ovarliga –
tú veitst, sum teir plaga at gera við seyð
-teir brúktu ein trappustiga.
Ein slíkur er hentur av sonnum.

7.

Til morgunmatar fekk hann havragrýn
-best dámdi honum "Bio-Foska",
til døgurða oftast gullkorn og mjøð
-sum eftirbit tonglar og toskar.
Tí fiskur er stakgott til veðrar.

8.

Í eini garagu vit drupu hann,
vit bundu hann til eina stytta,
men fyrst máttu vit bedøva hann
við eitt sindur av dynamitti.
Teir siga at tað er tað besta.

9.

Tá tað var brostið í eitt korter
hann sást við høvðinum lava,
at enda fall hann niður á knæ,
og so fór Jens Andrias at svava.
Ja, tað var ein óførur veðrar.

10.

Og, halga trettan, dett var eitt blóð,
nei, ikki lýgur mín munnur,
tað sprændi sum úr eini mánarakett,
upp í trettan vælvaksnar tunnur.
Slíkt hendir í Kollafirði.

11.

Høvdið tað máttu teir saga av,
tá skuldu tit sæð gronir,
men tá ið teir stungu á búkin hol,
svímaðu átta konur.
Og tær itu allar Simona.

12.

Vilini vóru sum brandslangur til,
at rekja gekst sera trupult,
tíggju ferð runt um garaguna
tey rukku – tá lógu tey dupult.
Ja, so eru vil á veðri.

13.

Og hvítanýruni tey vóru stór,
eg havi ei sæð teirra líkar –
eg svørji við mánaranguna,
tey vóru sum grindakíkar.
So fáum er slíkt beskorið.

14.

Sperðilin keyptu Geytamenn
saman við einum sjafføri,
teir fóru við honum beinanveg
-í eini trillubøru.
Tveir vóru á hvørjum armi.

15.

Men, veitst tú, í vombini funnu teir nógv,
sum veðrurin hevði slúkað:
ein automattelefon,
tvey kúbein og fyra húkar.
Og tó var hann altíð bundin.

16.

Eitt brotið elektriskt strúkijarn,
eitt blikk fult av abrikosum,
eitt knarvakot, eini spælikort
tvey pør av svørtum hosum.
Men tey forerdi eg burtur.

17.

Tálgina seldi til Havnar eg,
fýrs merkur hevði eg eftir –
men tað, sum eg læt, var ivaleyst
til sirkus fimm túsund knetti.
Og okkurt má Havnafólk fáa.

18.

Krovið limaðu sundur vit
alt eftir gomlum skikki,
á eini bilvekt vit vígaðu tey
-hundrað pund upp á stykkið.

Og tað var í minna lagi.

19.

Eg hongdi tey upp í ein nótahjall,
men illani hevur gingið,
maðkur kom í – sum fimmtummaseymar!
-Nei, nú má eg niðan í tingið."
Ja, tú, slíkt eru radioveðrar.